

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

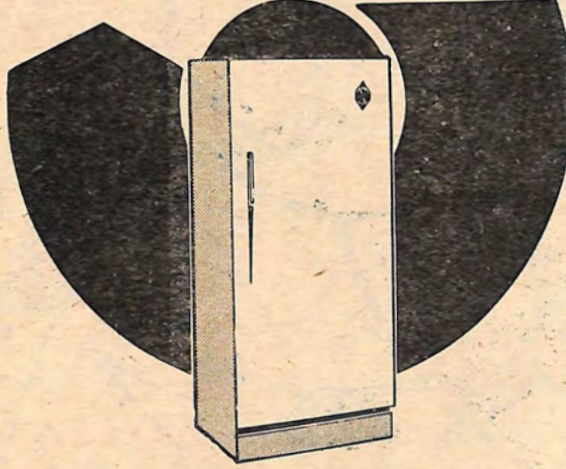
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhalba

Demirel — At bizden,
meydan sizden!

TEREDDÜT ETMEKTE HAKLISINIZ..

Zira, bir çok tip ve marka arasından en iyi buzdolabını seçmek muhakkak ki kolay değildir. Hele hepsi için söylenenler hemen hemen aynı olursa.

Bu sebeple, tereddütünüzü giderebilmeniz ve hakikaten en iyisini seçebilmeniz için biz sadece en isabetli yolu tavsiye etmekle yetiniyoruz:

**BUZDOLABINA SAHİP OLAN GÜVENDİĞİNİZ DOSTLARINIZA SORUN
ve VERCEKLERİ CEVAPLARI HER BAKIMDAN MUKAYESE EDİN.**

SIERA
BUZDOLABI

2395 liradan itibaren
çarpıcı fiyatlar. Taksitli
satışlar için bayilerimize
müracaat ediniz.

Muntazam **SIERA** servisi
daima emrinizdedir

4 DEĞİŞİK BOY
5 ÇARPICI RENK

NE SİLLER BOYUNCA MAHCUP OLMAYAN İSİM

(Ak. : 224)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 1 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 25 Aralık 1968

ZAM YAP... BORÇ YAP!

BU yıl mahsul kötü oldu. 350.000 ton buğday satın alacağız dışardan... Zaten kıt olan dövizlerimizi bu yolda harcayacağız.

Üstelik bu yetmezmiş gibi Bütçe'de dört milyar açık var.

Ne yapılır Bütçe açık olunca?

Cevabı basit:

Zam yapılır..

Ve borç alınır.

Doğrusunu isterseniz iktidarın üçüncü yılında türlü-çeşitli maddelere iki kere zam yapmak büyük bir rekordur. Sayın Demirel'den önce gelenler arasında bu cesareti gösteren bulunmadığı gibi, gelecekte de bulunacağı sanılmaz. Hem bu seferki zam tasarısında neler yok ki! Gelir vergisinden kurumlar vergisine, çaydan sigaraya, buzdolaplarından dikeş ve nakış ipliklerine, ithal mallarından plâstik boyalara kadar aklınıza gelen ne varsa zamma tâbi... Bu durum karşısında memurlar:

— Biz ne bekliyorduk, ne gördük? diyorlar.

Köylüler:

— Bu Kır at gemi azya aldı, ne edeceğiz? diye köy kahvele-

rinde zam üstüne türkü yakıyorlar. Döviz bulamayan ithalatçıdan, ham maddesi karaborsaya düşmüş imalatçıya kadar herkes dut yemiş bülbül gibi...

İnşaatçı:

— Demir var mı? diye sordu mu cevap belli:

— Buyrun karaborsaya...

— Çimento var mı?

— Buyrun karaborsaya...

— Cam var mı?

— Buyrun karaborsaya...

Vatandaş:

— Sigara var mı? diye sorarsa cevap hazır:

— Hem de zamlısı var.

— Ben filtreli istiyorum.

— Bu daha da iyisi, hem filtreli hem zamlı.

— Rakı var mı?

— Hem de zamlısı!... Su katmaya da hacet yok, kendiliğinden su koyvermiş...

İpliğin zamlısı, buzdolabının zamlısı, benzinin zamlısı, rakının zamlısı, çayın zamlısı, ithal mallarının zamlısı...

Üç yılda iki kere yapılan zam bütün maddelere sıçramayacak

mi sanıyor Sayın Demirel? Benzine yapılan zam dolmuş'a, buzdolabına yapılan zam çamaşır makinesine, rakıya yapılan zam şaraba, sigaraya yapılan zam türlü-çeşitli maddelere bulaşmadan kalır mı?

Bu durumda ne yapacak dar-gelirli vatandaş?

İyisinden bir yağlı ip edinip Taksim meydanındaki elektrik direklerinden birine mi assın kendini? Sultanahmet camii'nin şerefesinden aşağıya mı atlasın? Yoksa zamlı benzini üstüne dökerek Hürriyet Meydanı'nda kendisini mi yaksın? Çoluk ve çocuk ile ne yapacağım şaşırılmış dar-gelirli vatandaş, zaten kara olan baktını bir kat daha karartacak zam fırtınası karşısında ne yap-sın?

Sayın Demirel en zor durumlarda bile kendisine bir yol buluyor; yoksul vatandaşa da bir yol gösterse, nasıl gösterecek? Acaba durmadan artan fiyatlar, bindirilen zamlar, yüklenen vergiler arasında aybaşını bulduracak bir yol var mı?

Süleyman bey vatandaşta nasihat ederken ne diyecek:

— Ayaklarını omuzuna at, ellerinle yürü, kunduran eskimez.. Günde bir övün yemek ye, miden rahat eder.. Çocuğu okula yolla-ma, zaten diplomanın hayatta değeri yoktur.. Hanıma manto yap-ma, sokağa çıkması doğru değil, evde otursun.. Ev kirası da ağır geliyorsa, bir çadır edin, püfür püfür keyfine bak.. Sigarayı kes, sağlığına iyi gelir...

Nasrettin Hoca'yla oğlunun hi-kâyesini bilirsiniz. Hoca bir gün vaaz için mimbere çıkmış aklına bir şey gelmemiş:

— Aklıma bir şey gelmiyor ey cemaat... deyince oğlu:

— Mimbere inmek de mi aklına gelmiyor... diye sesleniver-miş.

Sayın Demirel'in iktidar koltu-ğunda aklına gelen ya zamdır, ya borçtur. Politikası, iki dudak a-rasında:

— Zam yap...

— Borç yap...

Yazık, iktidar koltuğu Demirel'in hesapçı kafasını da şaşırt-tı!

AKBABA

Amerikan ve Rus donanmaları Akdeniz ve Karadenizde. — Gazeteler —

YAZISIZ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AKBABA

1969

Yılbaşı Sayımız

1969 yılını özel bir sayı ile kutlayacak olan AKBABA, bu fevkalâde YILBAŞI SAYISINDA, size, birbirinden güzel hikâyeler, fıkralar, şiir-ler, karikatürlerle :

Sahifeler dolusu neşe ve nükte dağıtacaktır.

Bütün sevdiğiniz imzalar

Gelecek hafta

Yılbaşı Sayımızda

Vedat SAYGEL

KARŞISINDA heyecandan tiril tiril titreyen genç adamın u-zattığı «Bilumum Özel Yüksek Okullar kurucusu ve işleticisi Özel Yüksek Kâni bey» diye başlayan kartı alan masanın başındaki göbekli adam, bir süre elindeki karta her hangi bir resime bakar gibi baktıktan sonra:

— Oku hele, dedi. Oku da ne istediğini anlayak.

Okudu genç adam. Bir tavsiye mektubuymuş getirdiği. Yazının sahibi, kartı getirenin itimada şayan bir genç olduğunu belirtiyordu.

Yer gösterdi:

— Otur bakak. Senden bahsedeli çok olduydu. Neden daha önce gelmedin?

Delikanlı güç duyulur bir sesle cevap verdi:

— Adresinizi bilmiyordum efendim.

— Telifon etseydin a. Evin, iş yerimin, Özel Yüksek dairemın ayrı ayrı telifonları var kartta.

— Bu sabah evinize ettiydım efendim.

— Eee, ne dediler?

— Telefona çıkan olmadı efendim. Özel Yüksek Kâni bey, dili ile da-

mağı arasında «cık cık» diye bir ses çıkardı.

— Zababın köründe nireye gider bunlar?

— Valla bilmiyorum efendim.

— Canım sen nireden bileceksin? Dur, özel sekretere bi sorak bakak.

Çalışma masasının kenarındaki zile bastı, odaya güzel mi güzel genç bir kız girdi:

— Buyrun efendim.

— Bizim evdekilerin ne cehenne me gittiklerinden bi habarın var mı?

— Sabah bir vesile ile evinizi aradığımda, özel yüksek hizmetçinizden bilgi edinmiştim efendim.

— Eee, neredelermiş?

— Hanımefendi tırnağında çoğalan lekelerle baktırmak için özel ambulansla, özel doktoruna gitmiş.

— Diğerleri?...

— Küçük bey özel arabasına atlayıp, özel bir işini izlemek için erkenden çıkmış evden.

— Gızlar?...

— Beraber çıkmışlar efendim. Önce özel terzilerine uğrayacaklarmış, oradan özel berberlerine gideceklermiş galiba.

— Peki peki... Hele sen şu bizim özel yüksek garsona bi seslen de, iki az şekerli gayife getirsin buraya.

Sekreter çıkınca, özel yüksek Kâni bey delikanlıya döndü:

— Nasıl bi iş istiyorsun?

— Ne iş olsa yaparım efendim.

— Yüsgög bi diplomana var mı?

— Hayır.

— İşte bu çok kötü. Nirelisin?

Nereli olduğunu söyledi delikanlı.

— Memlekettinden neden çıktın?

— İşsizlikten efendim.

— Çıkmayacaktın. Başka kentlerde iş arayacağına, bulunduğun yerde iş

sahaları açmaya bakacaktın. Seni, Anadolu şubem olarak yine memleketine göndersem gider misin?

— Aman efendim parasız pulmuz, işsiz güçsüz ne yaparım oralarda?

— Parayı pulu, işi gücü düşünme. Dedik ya, şubem olacaksın benim.

Hem tıkr tıkr para kazanacaksın, hem memlekettinin kültürel kalkınmasında rol oynayacaksın. Ben bu kente ilk geldiğimde değil yüsgög okul, üç kattan yüsgög bina bile yoktu buralarda. Bende de öyle uzun boylu paraymış pulmuş bi şeyler yok. Ama insanın içinde memlekete hizmet aşkı oldu mu, para pul pek bi şey ifade etmez zaten. Kuşağımdaki yirmi liraya yirmi dikış vur-

dum, yemiyorum, içmiyorum, uzak-tan uzağa şehirdeki boş iş alanlarını izliyorum. milletin nelele ragbet ettiğini gözliyorum, memleket kalkınmasına nasıl hizmet edeceğimi düşünmekten kendimi perişan ediyorum. Baktım, piyasada yirmi leblebici varsa onbeşinin tabelasında «Kurtuluş Leblebicisi» yazıyor. Onbeş turşucu varsa, onikisinin tabelası «Kurtuluş Turşucusu». Akli erenlere bunun nedenini sordum:

— «Memleketteki siyasî gelişmeler dükkânların tabelalarından anlaşılır» dediler. «Kurtuluş Ordusu kurulduğundan beri, kurtuluşlu dükkânlar moda oldu.»

Bi süre daha bekledim. Düşman memleketten püskürtüldü, ardından Cumhuriyet ilân edildi. Bi de ne göreyim? Bütün dükkânların tabelaları «Cumhuriyet» olmasın mı? «Cumhuriyet Turşucusu, Cumhuriyet Kıraathanesi, Cumhuriyet Boyacısı» gibi...

Memleket kalkınmasının tabelalardan başlayacağına aklım yattı. Uzun bi zaman piyasada ve de memleket kalkınmasında başka bi ilerleme olmadı. Kendi kendime:

— Bu milleti hareketle geçirmek gerek, dedim.

Tuttum bi leblebici dükkânı açtım, yazdırdığım «Meşhur Leblebici

Kâni» tabelasını da, dükkânın altına astım! Buluşum bi beğenildi, bi beğenildi ki sorma! Tabelasından «Cumhuriyet» i silen, «Meşhur» u kondurdu. Boyacısından bakkalına, bozacısından turşucusuna varınca ya kadar memleket meşhur olunca, dostlardan biri:

— «Memleket hesabına çok kârlı bi iş daha var ama, bilmem yapar mısın?» dedi.

Söz konusu memleket olur da, durur muyum?

— «Söyle hele... Elimden gelecek gibi bi şeyse neden yapmayayım?»

— «Bi de özel işleri denesene...»

— «O nasıl şey öyle?»

Yaptığımdan pek farklı değilmiş. Bütün değişiklik, tabelaya «Özel» yazmaktan ibaretmiş. Söz gelişi leblebicilik mi yapıyorsun? Tabelaya «Özel leblebici» yazacağım.

Sordum:

— «Peki memlekete ve piyasaya ne yararı var bunun?»

— «Genellikle millet özel yerlere daha çok ilgi gösterir» dedi. «Halk leblebicisi desen kimse gelmez de, özel leblebici oldun mu satış yapmaktan başını kaşıyacak zaman bulamazsın.»

Meşhurluğa da millet doymuştu zaten. Tabeladaki «Meşhur» u silip, «Özel» yaptım. Sen misin yapan? Kuyruğun bi ucu bizim dükkânda, bi ucu istasyonda! Görsen millet ekmeği bırakmış, leblebi yemek için birbirleriyle yarış ediyor sanki! Öteki leblebicilere bakıyorum, elleri sakaklarında kara kara düşünüyorlar! Bi de:

— «Özel leblebicime gidiyorum.»

— «Özel leblebicimden geliyorum.»

— «Ah kardeş, dün akşam özel leblebicimin önündeki kuyrukta bana sıra gelene kadar tam iki saat bekledim!» gibi konuşmalar kulağıma gelmiyor mu? Deli olmak işten değil! Tutacaksın bunları yakalarından:

— «Ülen» diyeceksin. «Leblebinin iyisi kötüsü mü olur? Benimkisi de leblebi, nah orda kara kara düşünen gariplerinki de...»

Bana akıl veren dost:

— «Sen kendi işine bak» dedi. «Hem söylesen de artık kimseyi i-nandırılmazsın ki.»

— «Peki ama günah değil mi öbür esnafa?»

— «Sana ne canım? Eline fırsat geçmişken akıllılık et de, işi genişletmeye bak.»

Özel manav, özel kömürcü, özel

berber derken, üç ayda dükkânların sayısını ona çıkıttı.

Komşulardan bi öğretmen:

— «Eee, Kâni bey» dedi. «Senin memleket kalkınmasında yaptığın hamleleri kimse inkâr edemez. Milleti meşhur yaptın, özel deyimine alıştırdın, sıra geldi memlekete topyekûn yükseltmeye!»

— «Yoo» dedim, «Memleket için canım feda ama, tek başıma ben nasıl yükseltirim?»

Bu hepsinden kolaymış meğer.

— «Özel Yüksek Okul açalım» dedi. «Leblebicilikten hem daha kârlı, hem daha kolay!»

— «İşte onu yapamam!»

— «Yaparsın» diye direnmiyor adam. «Sen para koy, gerisini ben hallederim.»

Neden başka bi şey değil de, ille yüksek okul açılması gerektiğini anlatınca aklım yattı. Memleketin yükselmesi, milletin yükselmesiyle olurdu. Bu da ancak, vatan evlâtlarının bi yüksek okula girmesiyle mümkün olurdu. «He» dedim, gördüğün gibi dört yıl içinde okuma çağındaki bütün gençleri yükselttim.

Kahveler geldi. Bir yudum alan Kâni bey:

— Gayrı bu şehirde yükselecek kim se kalmadı, dedi. Özel Yüksek Kimya Okulu açıp, kimyagerleri yükselttik. Mimarları, mühendisleri yükselttik. Şöförleri, garsonları, kapıcıları yükselttik. Şimdi yeniden doğduğun kente gideceksin tamam mı?

— Peki efendim.

— Konforlu bi bina kiralayacak-sın.

— Bendeniz mi efendim?

— Sen ya...

— Bendeniz emlak değil, iş arıyorum da...

— Parayı düşünme. Binayı buldun mu buldun, oranın gazatalarına, «Özel Yüksek Hizmetçi Okulundan diplomalı, eli işe yatkın genç elemanlar aranıyor. Ücret dolgundu» diye bir ay süreyle her gün üçer beşer ilân vereceksin. Altına adresini yazmayı unutma. Hizmetçilik için müracaatlar başlayacak sana. Her gelene özel yüksek hizmetçilik okulundan diploması olup olmadığını soracaksın.

«Yok» diyecekler. Üzgün gözükerek, «Diplomanız olsaydı, ikibin lira maaşla sizi işe alırdım» diyeceksin. Ben okulun açılış muamelelerini tamam-larım. Sen «Özel Yüksek Hizmetçilik Okulu» diye bi tabelâ yazdırıp, okulun açıldığını gazatalarla duyuracaksın. Bütün yapacakların bundan ibaret. Razi mısın?

Delikanlı fısıldadı:

— Peki efendim.

— Şimdi seninle bi mukavele imzalayalım git hemen işe başla.

Zile bastı içeri giren bayan sekretere:

— Özel kasadan özel mukavele örneklerini getiriver dedi.

Sonra delikanlıya döndü:

— Şurayı imzala hele... Üst yanını sonra ben doldururum. Yüksel-medik bi hizmetçiler kalmıştı zaten, onları da elbirliğiyle yükselttik mi, sen de memleket de kurtuldu demektir!

Vedat SAYGEL

Adana'da çobanlara diploma verildi. — Gazeteler —

— Hadi eyvallah koyunlarım... Ben Meclise gidiyorum gayri!

ayna

Semih Balcıoğlu

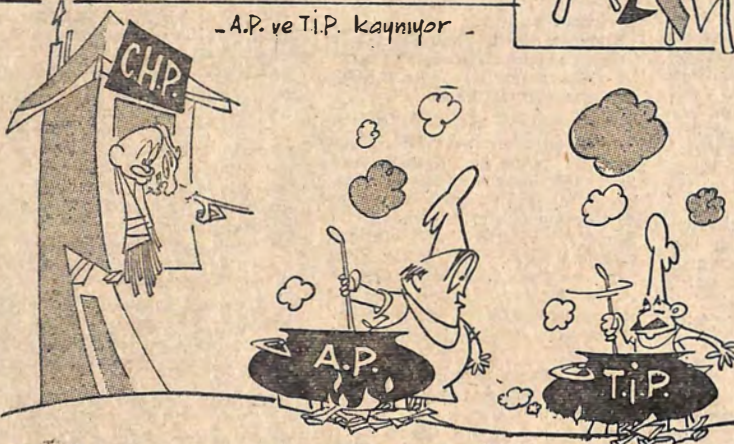
- A.P. Genel İdare Kurulunda
ikilik var -

- Gelecek yıl vergilerin çoğu artıyor -

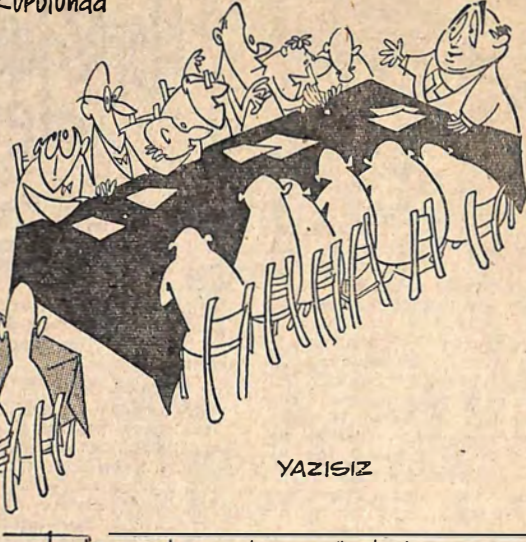

"Kim korkar hain kurttan!.."

- A.P. ve T.I.P. kaynıyor -

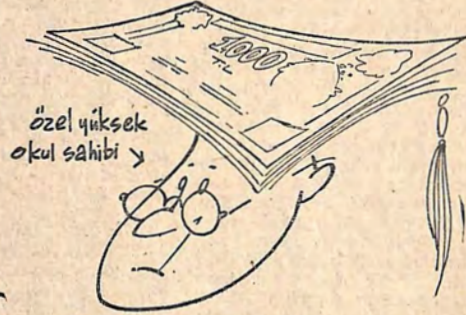

ECEVİT - KOMŞUDA PİŞER, BİZE DE DÜŞER PAŞAM !..

YAZISIZ

- Üniversite senatosu da özel yüksek okulların
Anayasaya aykırı olduğunu söyledi -

En hakiki mürşit !..

SİZE acayip bir şey sorayım
yine:

- İnsanlara kitaplar mı
daha yararlıdır, köpekler mi?

Eğer adına «aydın» denilen ki-
şilerdenseniz, soruyu ayıplamanız
bile mümkündür. Çünkü kitap-
lar kutsaldır aydınlar için. Çün-
kü kitaplar dünyaya binlerce yıl-
dan beri ışık tutmuş, insanlığa
kılavuzluk etmişlerdir...

Tabiri denilebilir ki:

- İnsanlığın haline bakın! Kıl-
lavuzu karga olanın...

Durun size daha dün gece olan
bir şeyi anlatayım da kitaplarla
köpekleri niçin kıyaslamaya kalk-
tığım açığa çıksın.

Efendim, serde av merakı var
ya, arazisinde sütlü bulunan bir
çiftçiyle tanışmak istedim. Bir
dostum öyle birini benimle bir-
likte evine yemeğe çağırdı.

Gele gele bizim memlekette «an-
davalı» diyeceğimiz bir zat sö-
künü etti. Ağzını açmıyor, hava-
dan başka hiçbir konuda tek bir
duygu ya da düşüncesini belli et-
miyor, her lafa kafa sallayıp sı-
rtıyordu.

Dostum ise her iş için kitapla-
ra danışan, ansiklopedide «A-
dım» konusunu okumadıkça a-
dım atmayana yanaşmayan tipler-
dendi. Tarım üstüne konuşurken
bile meteorolojiden, jeolojiden,
zoolojiden söz ediyor, ama çiftçi
konuktan «Hın», «İnh», «Yaa?»
gibi heceler ya da güllüçüklerden
başka cevap alamıyordu.

Sonunda -karısının da yardı-
mıyla- hafiften alaya alınmaya
başladı konuğu. Utanarak itiraz
edeyim ki bu yakışsız eğlence-
ye ben de biraz katıldım. (Ep-
ey-

YELPAZE

REFİK ERDÜRAN

KILAVUZ

ce içiyorduk.)

Yemekte kocasının bir yem-
nüktesine kıkır kıkır gülerken ka-
dın ağzındaki lokmayı birden bo-
ğazına kaçırdı, öksürdü, tıksırdı,
bir şey söylemeye çalıştı, ses çı-
karamayınca gırtlığını göster-
rek kalktı, ayağını yere vura vu-
ra dolaşmaya başladı.

Kocası boynuna:

- Öksür, öksür, diyordu. Lok-
man yemek borusuna gideceğine
hava borusuna kaçtı; öksürüğün
basıncıyla yukarı itelilirse...

Ama öksüremiyordu kadınca-
ğız. Kızaran yüzü gittikçe mora-
rıyor, gözleri irileşiyordu.

Telaşlandık. Ben çocukluğum-
daki aya tıkanmalarından hatırla-
dığım bir usule başvurup ka-
dının sırtına bir kaç yumruk at-
tım; fayda etmedi.

Kocası kitaplıktan «Tıb Kılavu-
zu» başlıklı koca bir cilt indir-
miş, «Gözlüğüm nerede?» diye
bağırarak dört dönüyordu. So-
nunda kitabı bana uzattı:

- Çabuk, şurasını oku!

Dünyanın başlıca sağlık otorite-
lerinden biri olduğu arka kapak-
ta iddia edilen Dr. Benjamin Mil-
ler'in «Tıb Kılavuzu» kitabının
326 ncı sayfasındaki «Boğaza Bir
Şey Kaçınca Ne Yapmalı?» bölü-
münden yüksek sesle okumaya
başladım:

«Önce bir el fenerinin ışığın-
dan yararlanarak gırtlaktaki
maddeyi görmeye çalışın. Gere-
kirse odayı karartın. Yabancı
maddeyi görünce cumbuz yahut
teneke açacağı gibi bir aletle çe-
kip çıkarmayı deneyin. Bundan
sonuç alamazsanız...»

Dostum elektriği söndürüp dı-
şarı koşturmuştu bile. Döner dön-
mez el fenerini bana toka etti,
yerde çırpan karısını saçından
yakalayıp zorla ağzını açtı, «Işık
tut!» diye haykırarak elindeki te-
neke açacağı kadının gırtlığına
daldırdı.

Karanlık bir odada can havli-
le debelenen bir kadının ağzına
ışık tutmayı denediniz mi hiç?
Dünyanın en güç işi. Teneke aç-
cağı, eller, dişler, saçlar, hepsi
birbirine karışıyor, hiçbir şey
görünmüyordu.

Dostum «Gerisini oku!» diye
bağırarak fırlayıp elektriği yaktı.
Heyecandan titreyerek okudum:

«Bundan sonuç alamazsanız ka-
zazedeysi başaşağı duruma getir-
dikten sonra alt kaburgalarını
şiddetle sıkarak öksürtmeye ça-
lışın.»

Dostum hamle edip karısını bu
sefer ayak bileklerinden yakala-
dı, kündeğe getirdi. Hatunun ters
dönen eteği yüzünü gözünü ka-

patığından başının nerede, üst
kaburgasıyla alt kaburgasının ne-
rede olduğu pek anlaşılıyor, ko-
casının «şiddetle sıkma» çabala-
rı hibir sonuç vermiyordu.

Sonunda dostum karısının el-
den gitmek üzere olduğunu an-
lamışcasına hüçkırdı:

- Gerisini oku! Aman, gerisi-
ni...

Okudum:

«Bütün çabalarınız sonuçsuz
kahr da ölüm tehlikesi belirirse
yapacağınız tek şey gırtlakta bir
delik açmaktır. Kanamaya ve
mikrop tehlikesine bakmayın.
Keskin bir çelik bıçakla...»

Dostum odadan dışarıya uğra-
yıp bir buçuk saniye sonra elinde
iri bir elme bacağıyla geldi, deli
deli bakarak karısına sokuldu. O
sırada çiftçi konuğun ilk defa
uzunca bir cümlesini duyduk:

- Durun, bir de ben bakayım.

Olayın başlangıcından beri sof-
radaki yerinden kalkmamıştı. Hiç
telaş etmeden doğruldu, gidip
kadının ağzına elini soktu, et lok-
masını tutup çıkardı. Biz baka-
kaldık.

- Benim köpeğe de sık sık o-
lur bu iş, dedi,
Kıssadan hisse:

Kitaplar gerçekten yararlı ola-
bilir ama, pratikten büsbütün
kopup teorilere saplanmanın da
tehlikeleri var. Hani dilimizdeki
«çarşafa dolanmak» deymi gibi,
kitap sayfalarına dolanmak teh-
likeleri...

Bazan kendi kendime soruyo-
rum: Türkiye'nin sıkıntılarını gi-
dermeye çalışırken azıcık ona
benzer bir hal mi geliyor acaba
başımıza?

Horozdan hoşlanmıyorum demedim.

ADNAN VELİ

— Evet sayın kumserim... Ben öyle adamlardan değilim. Zaten size, her bir hakikatı anlattığım vakit, siz de benim nasıl bir iftiraya kurban gittiğimi göreceksiniz.

— Sen işin o tarafını bırak, olup bitenleri anlat.

— Anlatıyorum işte, sayın kumserim. Bu kadın, çok kötü kalpli bir ev sahibi. Biz işçi adamlarız. Akşamı evimizde rahat, huzur isteriz. Sabahları da erken kalkarız. Halbuki bu madam, geceleri geç saatlere kadar zır zır radyo çalar. Sabahları da ekmeği gelmeden uyanmaz. Bu yüzden benim başıma çok bir şeyler geldi.

Komiser, kaşlarını çatmıştı: — Lâfı amma da uzatıyorsun ha... dedi. Anlat sana ne demek istediğini... Senin hakkında davacı var.

— Anlatayım sayın kumserim!... Ben, affedersiniz, sabahları saat altıda uyanırım. Yediye çeyrek kala evden çıkıp, yedi buçukta işbaşı yaparım. Ailem melânkoli hastalığına yakalandığı için, doktor, sabahları uyusun diye tenbihatta bulunmuştu. Onun için hiçbir zaman kendisini uyandırmayız. Aynen, parti grubu toplantısına katılmış gibi, mışıl mışıl uyur. Benim, bir de küçük oğlan vardır. Geçende evde oynarken, çingiraklı saati yere vurduğu gibi, tuzla buz etmiş. Çok bir canım sıkıldı bu işe... Ben gündüzleri çalıştığım için, ne de olsa vicut yorgun düşüyor. Sabahları uyanmak, bana çok bir zor geliyor. Ben de saatle uyanmaya alışmışım. Oğlanın saati kırdığının ertesi sabahı, işe geç kalmayayım diye tetikte uyudum. Saatin kaç ol-

duğunu bilemeyince, insan rahat uyuyamıyor. Bizim evin alt tarafından tren yolu geçer. O gece de yattım... — Lâfı amma da uzatıyorsun ya-hu...

— Her bir şeyi iyicene anlamaz için, haklıyı haksızı ayırdetmeniz için, her bir şeyi anlatıyorum kumserim...

— Sonra ne oldu?

— Sonra, trenin gürültüsüyle gözlerimi açınca, fırladım yataktan. İşbaşına geç kaldım diyerekten hemen giyindim. Bizim köşeden fırlayıp bir otobüse atlayayım dedim. Ama ben köşeyi döner dönmöz, otobüs de öbür köşeyi dönüp uzaklaşıvermez mi? Bu sefer, soluk soluğa caddeye doğru koşmaya başladım. Dükkânların bazılarında ışıklar vardı. Yolda tek tük insanlara da rastladım. Enikonu geç kalmıştım. Eğer otobüs caddesine çıkarsam, belki bir dolmuş bulurum diyerekten o tarafa sapıp gene koşmaya başladım. Demek epeyce telâşlı koşuyormuşum ki, bekçiler de arkamdan koşmaya başladılar. Ben koştum, onlar koştu. Sonunda bir tanesi arkamdan, zehir gibi bir düdük çaldı. Şimdi orada durup da, hali keyfiyet böyle diye bekçiye anlatmaya kalksam, temelli işten olacağım.

Daha hızlı koşmaya başladım. O da düdüğü acı acı öttürdü durdu. Ben köşeyi dönerken, baktım, başka bir bekçi, ezrail gibi karşına dikilivermez mi? Bana «Duuuur!...» dedi. Durdum ister istemez. Arkamdan koşan bekçi de yetişti. İkisi de hırşydı. Bir tanesi:

— Ne göşuyon len?... dedi.

— İşe geç kaldım, dedim.

— İşe geç gelmiş adamın, hırsız taklidi yapmaya ne hakkı selâhiyeti var?... dedi.

— Ben hırsız taklidi yapmıyorum ki hemşerim, dedim.

Ama, derdimi onlara bir türlü anlatamadım. Ben geç kaldım dedikçe, onlar musallat oluyordılar. En sonunda ben saati anlamak istedim. Saat, gece yarısından sonra biri on geçiyormuş. Apışıp kaldım. Ondan sonra bekçiler beni eve kadar getirdiler. Evde ailemi uyandırdım. Nüfusumu gösterdim. Evdekiler bana şahit oldukları için, bekçiler de beni bıraktılar.

Komiser, elindeki kalemle kâğıdın üstüne yanyana çizgiler çiziyordu:

— Kısa anlat, kısa... dedi. Madamın esas şikâyeti başka...

Adam, madama yan gözle baktı:

— Anlatıyorum sayın kumserim, dedi. Bu, yalnız bir sabahki mesele değil tabii... Saat olmadıktan sonra, her sabah aynı manzara olacak. Biz de hem yevmiyelerimizden, hem de işimizden olacağız. Eh, yeni saat almak için de ay başını beklemek lâzım. Arkadaşlardan biri, bana bir akıl verdi. Ben de onun aklına uyarak, o usulü kullanmaya başladım.

— İşin asıl orasını anlat. Usul neymiş?

— Bir horoz aldım kumser bey. Yatmadan önce ona, suyunu, yemini veriyordum. Karyolanın karşısına bir de tünek yaptım. Sabah altı olmuyor mu, hayvan, aynı çingiraklı saat gibi beni uyandırıyor.

— İyi ama, bazan da dörtte öttüğü oluyormuş.

— E, tabii, bazan olur. Hayvan bu. Dakikası dakikasına kuramazsın ya... Denizcilik Bankasının iskele saatlerinde bile o kadar fark oluyor abicim.

— Hayvan ötüncü, evin içinde uyanmadık adam kalmıyormuş ama?

— İşte orası, yüzde yüz iftira... Çünkü ben yatmadan önce, hayvanın ağzına süzgeçli bir tasma takıyorum. Sesi pek fazla çıkmıyor. Komşuları filân uyandırdığı yalan...

— Olsun efendim, olsun... Hane dahilinde, Belediye Nizamnamesine göre, canlı hayvan beslemek yasaktır.

— Sayın kumserim, hayvan bu... Belediye Nizamnamesini nereden bilecek?

— O nizamnameyi hayvan bilmiyecek, sen bileceksin.

— Ben de bilmiyorum.

— Bilmiyorsan öğren. Keseceksin o horozu... Bak, madam uykusuzluk-tan şikâyetçi.

— Ay başına kadar müsaade edin kumserim. Ay başında çingiraklı saat alacağım.

Davacı madam söze karıştı:

— Ka ne için, ay başına kadar bekliyecekmisin?

— Abicim, mademkileyin hane dahilinde canlı hayvan beslemek yasaktır; bizim ev sahibi madam onbir tane kediyi ne selâhiyetle bastıyor?

Komiser bu sefer ona döndü:

— Bak gördün mü madam?... Sende de onbir tane kedi varmış.

Kadın sinirlenmişti:

— Helbettekim vardır. Ben evlât muhabbetini çok severim. Evlâdım olmayınca, helbet kediler ile oylanmaya hakkım vardır.

Bu sefer davalı adam atıldı:

— İyi ama, havalar biraz serinledi mi, evin içinde oturabilirsen otur. Binanın her tarafı, Lüküs Nermi'nin apartmanına döndü. Her köşede oir mırnav... Bir şey değil, evdeki kiracıların aileleri olsun, çocuk çocukları olsun akşama kadar bu manzâraları seyrediyorlar. Yâni bina ahalisinin ahlâkı, baştanbaşa bozuluyor. Ben horozu keserim ama, o da kedilerin bir çaresine baksın. Mart ayına şurada ne kadar kaldı?

Kadın iyice öfkelenmişti:

— Kedilerimden katiyen vazgeçmem, dedi. Ama horozu da istemem.

Komiser başını salladı:

— Öyleyse ikinizin de ifadesini alacağım, dedi. Savcılığa yollarım. Ne muamele yapmak icabediyorsa, orası yapsın. Şahap efendi!... Sana söylüyorum. Şahap efendi!... Makineye kâğıdı tak da gel. Şöyle otur şu sıranın üstüne... Yaz... Horozdan hoşlanmayan madam... Adın neydi?

— Adım Etel... Etel'dir ama, yağış bir lâf demişindir şimdi... Horozdan hoşlanmadığımı dememişimdir ki... Bağırmasından hoşlanmıyorum...

— Peki, horozun nesinden hoşlanıyorsun?

— Ofkese geçen kadın, birden bire bir kahkaha attı:

— Ka sen, yeni komiser olmuşsun her hal... Madam Etel horozdan hoşlanmıyor deyince, buna yedi mahalenin ahalisi güler. Sen ne için böyle acemi komiser sualı soruorsun?

Komiser hafifçe gülmüsdü:

— Anlaşıldı, dedi. İfade aldıktan sonra, bize iş çıkıyor... Şahap efendi!... Çiz orasını da, önce hüviyetlerini tesbit edelim.

Adnan VELİ

Memurlara avans verilecek. — Gazeteler —

BAŞA KONAN DEVLET KUŞU!

YEDİ

PAZARTESİ

Durum

Kongre sonrasının olaylarını, verilen demeçlerle gelişen gerçeklere bakıp kısa notlar halinde özetlemekle başlayalım haftamıza isterseniz:

A.P. Genel İdare Kurulu seçiminin sonra bazı Bakanların istifa ettikleri haberinin yayılması üzerine, Başbakan şu açıklamayı yaptı: «Hür ülkelerde böyle dedikodular olur.»

Doğru. Bakanların gerçekten istifayı akıl etmeleri ise, vallahi mucize olur!

«Altı Bakan istifa etmekte kararlı.»

İnsanın aklına şöyle bir soru takılıyor: «Hâlâ Bakanlık koltuğunda oturmaları niçin?»

Her halde istifa etmek, karar vermek kadar kolay olmadığı için!

Bilgehan'ın istifa ettiği haberi geldi, alelacele söylentiyi yalanlayan Bilgehan, basına, «Ben istifa etmedim» diye bir demeç verdi.

Allah gecinden versin, ne diye istifa edecekmişsiniz? Şunun şurasında varken güzel güzel geçinip gitmek, mantığa sığar mı terk-i koltuk eylemek?

Demirel, Genel İdare Kuruluna girmekte ısrar eden Bilgiç, Sükan, Bilgehan, Turgut, Erdem ve Tekin'in istifasını istedi.

Bilgiç, «Erdem'den başka hiç kimse gitmeyecektir» dedi.

Ve Erdem gitti, Tekin gitti, AP'deki anlaşmazlık devam ettiği halde Bilgiç ile Demirel'in ortaklaşa verdikleri «AP'de ihtilaf yoktur» demeci ile maçın birinci raundu bittii!

SALI

Bir de siz atın!

Fenerbahçe'nin uğradığı yenilgiler üzerine bir demeç veren Ilgaz, «Kadroya tırpan atılacak!» demiş.

Hoppalaa... Topu topu dokuz maçta bir galibiyeti olan Fenerbahçe'ye PTT attı, İstanbulspor attı, Gençlerbirliği attı, Ajax attı...

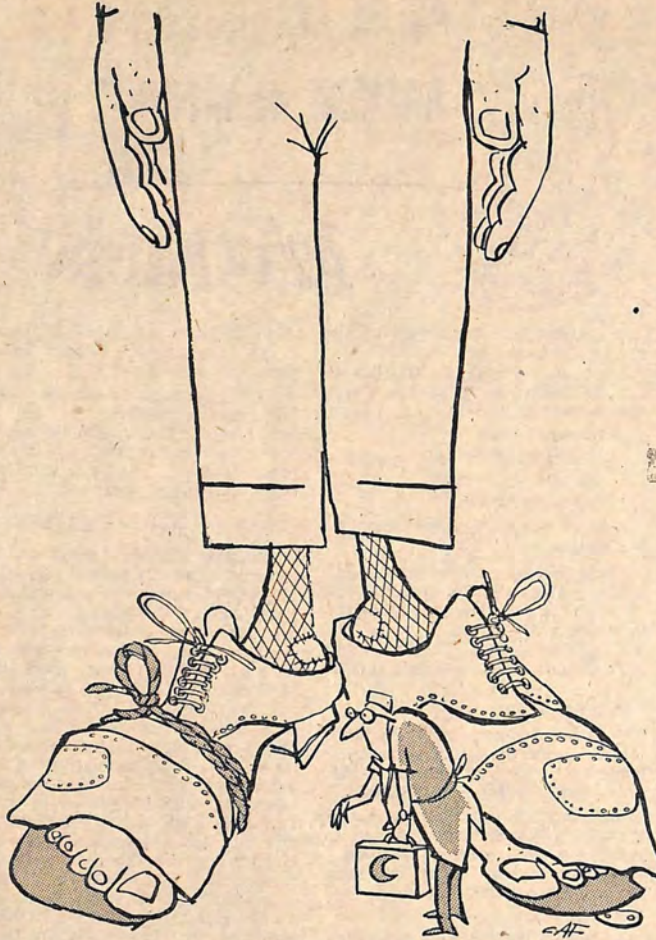
Bir Başkan olarak siz de atmasın atın ama, garibin tırpan atılacak hali mi kaldı?

ÇARŞAMBA

Bir bana, bir sana...

Yeni yıl bütçesini tenkid eden Türkiye Öğretmenler Sendikası yayınladığı bildiride, «Özel teşebbüsü desteklemek için 700

Sağlık hizmetleri vatandaşın ayağına getirilecek. — Gazeteler —

— Yanlış geldik, buraya ayakkabıcının gelmesi lazım! —

milyon lira ayıranlar, memur ve öğretmene bütçede 70 kuruş bile ayırmadı» diyor.

Nasıl ayırsın a birader?

Devletten para bekleyen bunca kuruluş var. Listeyi aldık önlümüze, dedik: «Bir ona, bir buna... Bir bana, bir sana...» Kismet yokmuş garibin... Yine metelik kalmadı memur Hasan'a!

PERŞEMBE

Dolmuş

Bakırköy'den «Akıllı» raporu almayanlara, şoför ehliyeti verilmeyecektir.

Çoktandır bu işleri bir düzene sokmamız gerekiyordu zaten. Yalnız ne var ki, kararın yürürlüğe girmesinden sonra Bakırköy-Aksaray hattı epey sıkışacak galiba.

Öyle ya... Adam binbir güçlükle Bakırköy'den bir «Akıllı» raporu alacak. Sınava girip şoför ehliyetini alacak. Borç harç altına bir araba alacak. Derken efendim yanlış da bir Eminönü-Taksim, bir Taksim-Aksaray yaptı mı, lâmi cimi yok, soluğu yenisinden Bakırköy'de alacak!

Kararı ille uygulayacaksa, işe hastaneyi genişletmekten başlamalıdır. Zira kimse durup dururken tozutmuyor. Trafik keşmekeşine deliler değil, insanın delirmesine trafik sebep oluyor!

CUMA

Ağız yok, dili yok!

Londra'da yapılan bir anketin sonucuna göre, elektronik makinelerle evlenenlerin onda dokuz hayatlarından memnunmuş.

GÜN

Nasıl memnun olmazlar ki? Elektronik makine dediğinin ağız yok, dili yok. Çorabı yok, mendili yok. Modası yok, gezmesi yok. Sevinmesi, kızması yok. Topu topu bir beyni var ama, yaratan eksik yaratmış, içinde kadın mantığının zerresi yok!

Biliyoruz, içinizde, «Aman fırsatı kaçırmayalım, şu makinelerden ithal etmenin yollarına bakalım» diyenleriniz çoktur. Fakat getirsek de işe yaramaz ki. Zira bizim buralarda da o makinenin yaşamasını temin edecek ceryan yoktur!

CUMARTESİ

Uyutmak bize vergi

Buyrun bakalım: Müzikten sonra, şiir de hastanelik olmuş!

Evet evet, ne siz yanlış okudunuz, ne biz yanlış söyledik. Hastanelik olmuş şiir! Ne var ki hasta döşeginde yatmıyormuş da, sadece hasta uyutmada kullanılmıyormuş.

«Kalp» i, «Neşter» i, «Doktor» u şiire sokan şairlere inat, ünlü bir doktorumuz da şiiri alıp hastaneye sokmuş! Şimdi narkoz gereken yerlerde şiiri kullanılmıyormuş. Olayı, «Tıpta büyük yenilik» diye veriyor gazeteler.

İnsanlığa hizmet amacı ile yapılan çalışmaların büyüğü küçüğü yoktur. Olayı takdirle karşılalım. Doktorumuzu yürekte alkışlarız. Yalnız ülkemizde narkozsuz insan uyutmak yeni değil ki...

Politikacısı nutuk atmakla uyutur.

Manavı yarısı çürük olan elmanın, sağlam tarafını parlatmakla uyutur.

Mağazası tenzilâtî satış yapmaktan uyutur.

Mahrukâtçısı, oduna su atmaktadır...

Tüccarı, pirince darı katmakla...

Görevlisi, sözde fiyat kontrolü yapmakla...

Saymakla bitmez.

Okusanız bile şiiri kim dinler? Bizi uyutmak için karşımıza geçip esnemeniz yeter!

PAZAR

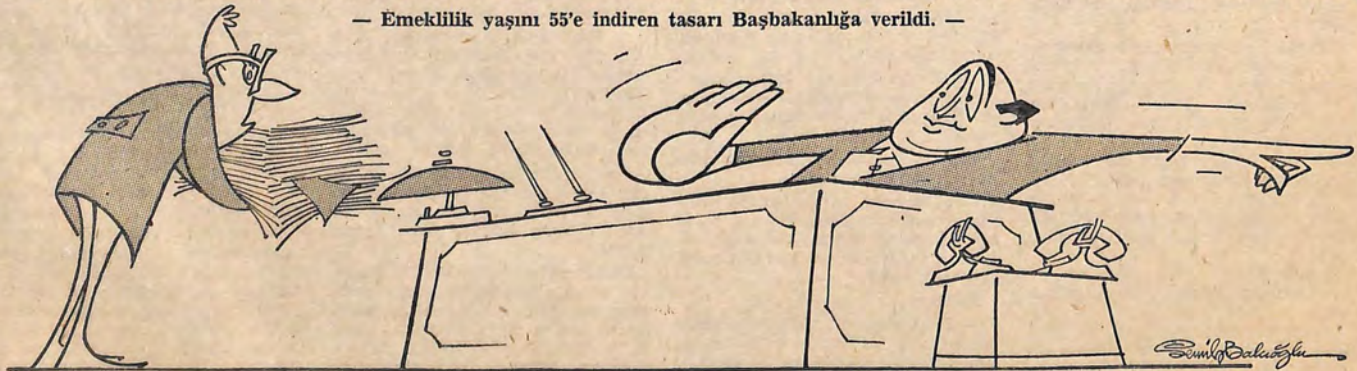
Kime ne?

Eski Maliye Bakanlarından ve eski CHP'lilerden şimdiki GP'li Ferit Melen «1968 yılı bütçe açığı, dört milyar lira civarında olacaktır» demiş.

İşte gereksiz yere çene yormak buna derler.

Açığın kaç milyar olduğunu bırakın borç verecek ülkeler düşünün. Bundan size, bize, hattâ Maliye Bakanına ne birader?

— Emeklilik yaşını 55'e indiren tasarı Başbakanlığa verildi. —

— Bana ne veriyorsunuz, gidin İsmet Paşa'ya verin! —

Ortalık bir anda karıştı. Aman etmeyin, ev sahipliğine hiç yakışmaz falan filân diyerek, kadınları kutsal mülkiyetin «terbiye daire» içine zar zor çekebildik.

Su parasının nüfus başına bölünerek ödenmesine karar verildi. Tabii kazığı biz yemiş olduk. Komisyonunun karısı, su parası üleşmesinde kendilerinin iki kişi sayılması gerektiğini söyledi. Bir çocukları vardı ama, daha sekiz aylıktı.

— Sekiz aylık mäsüm, ana sütüyle besleniyor, su içmez ki... der demez, emeklinin karısı:

— Ayol, çocuk kısmına büyüklerden çok su gider, dedi, her gün bezlerini çocuğunun suyla yıkamıyor musun sen?

Neyse, onları da zorla yatıştırdık. Her dairenin su saati ayrıncıyca kadardır, su parasını nüfus başına üleşseektik. Ama bu kez de misafirlerle karışmaya başladılar. Çünkü muhasebecinin çatı katı her gece bir gazino gibiydi ve kalabalık misafirleri hiç eksik olmuyordu.

— Burası ev mi, gazino mu? Misafir dolu evleri, boyuna su harcıyorlar sonra da su parasını biz ödüyoruz... Ooooh maşallah.

Bunun üzerine muhasebecinin sayını eşi,

— Bیکere bizim üst kata su bile çıkmıyor da su ahenk bozulmasın diye haradan su parası ödüyoruz... dedi.

Bu tatsız toplantıdan sonra gece bizim evde büyük bir kavga oldu. Karım kaynanam kızlarım, haysiyetlerini iki paralık ettiğini ileri sürdüler. Eve iyi su almadığı için cimri bir herifim ve onları âleme rezil etmişim. O günden sonra bize bakkaldan damacanalarla iyi sular gelmeye başladı. Ama bizimkiler, komşulara gösteriş olsun diye, iyi sularla taşığı, merdiveni silmeye başladı. Tam, doktorun karısı işinden döneceğı saatte, kaynanam damacanalarla iyi suyu basamaklardan aşağı döküp kapıcı gibi merdiveni siliyor biyandan da kendi kendine ama yüksek sesle söyleniyordu:

— Musluk suları temiz olmadığın dan biz her tarafımızı iyi suyla yıkarız...

Kapı arkasında duran kızına da: — Mahsubtan bağıryorum ki karı çatlasın, ooooh... diyordu.

Artık dayanamadım, bir gün kaynanama, iyi suyu bu kadar ziyan etmesinin aile bütçesine yıkım olduğunu söyledim.

— A oğlum, sen deli misin, dedi, hiç iyi suyla ortalık yıkar mıyım... Karıyı çatlatmak için, iyi su damacanasına musluk suyu doldurup, sanki iyi suyla taşları siler gibi yapıyorum...

Bir süre sonra yine eski kutsal mülkiyetin bizlere bağladığı soyulu kişiliğimize bürünmüştük. Başkanımız, ev işlerimizi konuşmak için toplantı yapmamızı önerdi. Doktorların evinde toplandık. Karımla doktorun karısı, uzun zaman birbirini görmemiş yakın akraba gibi öptüş tüler.

Toplantının konusu önce apartman kalorifer yapılmasıydı. Param olmadığı için kalorifer yapılmasına karşı durdum. Emekli de benden yana çıktı. Avukat, paralı olduğunu göstermek için:

— Öyleyse ben kendi daireme kat kaloriferi yaptırırm... dedi.

Emekli:

— Birleşik kalorifer yaparsak, dedi, yine aramızda anlaşmazlık çıkabilir...

— Ne gibi?

— Siz çok yaktınız, biz az yaktık gibi...

Doktorun hanımı:

— Mesela, dedi, biz gündüzleri evde olmadığımızdan kaloriferin ancak yarı masrafına katılırız...

Muhasebeci:

8

— Biz de, dedi, her kişi iki ay anemlere gidip kalırız.

Bu konu üstünde karar alınmadan, kaloriferin hangi yakıtla işleyeceği tartışması başladı.

— Kömürle elbet...

— Kömürle işleyenleri çok pislik... Kurum, iş, duman...

— Öyleyse petrole...

— O da çok gürültü çıkarıyor.

— Fölyöl...

İlerde konuşmak için bu konuyu erteleyip, bu sefer de fosfektik işini ele aldık. Başkanımız, fosfektik çukurunun dolduğunu, ayrıca aramızda para toplayıp belediye çukuru temizletmemiz gerektiğini söyledi.

O sessiz komisyoncu:

— Bizim her ay verdiğimiz paralar ne oluyor da ayrıca para toplanacakmış?... deyince, emekli başkanımız yaşlı bir aslan gibi kükred:

— Hemen başkanlıktan istifa ediyorum... Demek bana güveniniz yok... Alın işte paraların hesabını... Bundan sonra da öldürseniz sizin gibilerine başkanlık yapmam...

Muhasebeci:

— Vallahi billâhi ben bu evden çıkacağım, dedi, ne olursa olsun çıkacağım... Zaten evi satılığa çıkar dım bile...

Doktor:

— Biz de ev arıyoruz, dedi.

Radyocunun eşi, hem peltek, hem de «fosfektik» diyemiyor «fostekzip» diyordu:

— Fostekzipi kimler dolduruyorsa, temizletme parasını da onlar versin.

Emeklinin yaşlı karısı sözde yanlış düzeltti:

— Bikerem fostekzip değil, fospestik... Öğren de gel hanım...

— Ayol, ben ortaokulu bitirdim, senin okuryazarlığın bile yok...

— Hahahay... Hanım ortaokulu bitirmiş. Ama daha fospestik diyemiyor, fostekzip diyor...

Onlar, fostekzip, fospestik derken beni de şaşırtmazlar mı...

— İkiniz de yanlış söylüyorsunuz bayanlar, dedim, ne fostekzip, ne de fospestik...

— Neymiş doğrusu, söyleyin de öğrenelim. Bilmemek ayıp değil, öğrenmek ayıp...

— Doğrusu onun, foskestiptir... deyip yanlış söylediğimi anlayınca, en iyisi şuna türkçe lağam çukuru diyelim... dedim.

Bayanlar, mideleri bulanmış gibi suratlarını ekşiterek:

— Daha neler, ayıp... O sizin dediğiniz, desturun, lağam çukuru böyle apartmanlarda olmaz, kenar mahalle evlerinde olur... Burdakilerine fostekzip denir...

Radyocu:

— Peki, dedi, fosplisliğin temizleme parasını da, nüfus başına verelim. Herkes fosplisli ne kadar dolduruyorsa o kadar para versin...

Kaynanam:

— Siz bizim kalabalık olduğumuza ne bakıyorsunuz, biz o kadar şapmayız ki... dedi.

Hiçbir uyuşuma varamadık. Ama evlerimiz dağılırken, yine her zamanki gibi mülk sahibi ağırbaşlılığımızı takınarak birbirimize «iyi geceler efendim... Bize de buyrunuz, bekleriz» demeyi unutmadık.

ESTETİĞİ BOZULAN APARTMAN

Sabahtan akşama kadar, bize bu daireleri satan Karadenizli müteahhite sövüp duruyorduk. Adam bize kazık atmıştı. Yedigimiz kazığı da bize hatırlatan komşumuz avukat olmuştu. Ona vekâletimizi vermiş tik ve hepimiz ayrı ayrı müteahhit aleyhine dava açmıştık. Çatı katındaki büyük dairede oturan muhasebeci yağmurlu havada tavandan yağmur sızıyor diye, radyocu musluklar ve kapı, pencere menteşeleri bozuldu diye, komisyoncu parke tahalatı esniyor diye, emekli bodrum katındaki kömürlükten su çıkıyor diye, doktorlar evlerinde sağlığa aykırı rutubet var diye, tazminat davası açtılar. Ben, dava açacak bir oyunbozanlık bulamadım. O zaman avukat imdadıma yetişti. Evimize gelip her yanı inceledi, sonra mutlak duvarın sıvasında iki karış kadar çizik görünce:

— Beyim, baksanıza duvarlar çürük, hep çatlamış, bütün apartman yıkılacak... Yalnız sizin için değil, hepimiz için tehlike... Duvar çatlamış...

Çatlayan duvar değil, siva olduğunu söyleyince de:

— Zaten bu herif namussuzun teki, dedi, biz bu daireler için kendisine yetmişbin lira ödediğimiz halde, tapuyu yaparken vergi kaçırmak için ellibin liraya satmış gibi gösterdi... dedi.

— Gerçekten bu namussuzluk mu? dedim.

— Tabii, dedi, vergi kaçırarak en büyük namussuzluktu.

Bu konunun kurcalanması hiç hoşuma gitmedi. Çünkü, avukatın namussuzluk dediğı suç, vergiyi az ödemek için, bizler de müteahhitle birlikte işlemiştik.

— Siz, tapuyu ellibin üzerinden yaptınız mı? diye sordum.

— Evet, dedi, tapu müdürü arkadaşımıdır, o da bir daire satın aldı seksenbine, ama tapu işlemini kırk bin liradan yaptı... O yapınca ben de neden yapmayacakmışım?... Elin enayısı bir ben miyim? Hükümeti ben zengin edecek değilim ya...

Bu mantık karşısında, müteahhidin gerçekten namussuz olduğuna inanıp, ben de ona, duvarlar yıkılıyor, çatlamış diye tazminat davası açtım.

Dâvalar yürüye dursun, doktorların evine güpegündüz hırsız girdi, epey şey çaldı. Dolaylı olarak başka apartmanlara da, o günlerde, hırsız dadanmıştı. Birinci kattaki dairelere hırsızların girmesi kolay oluyordu.

Hırsızlık olayından sonra, doktor, kendi dairesinin pencerelerine demir

parmaklık yapmaya kalktı. Eksik olmasın avukatın kıskırtmasıyla, bütün komşular, doktorun pencerelerini demirlemesine karşı çıktık. Kanunda yeri varmış, kat mülkiyeti olduğundan, apartmanın öbür ortakları razı olmadıkça ortaklardan hiç biri, apartmanın biçimini, görüntüsünü değiştiremezlermiş. Hele böyle bişey yapmaya kalksın, hep birlikte doktoru mahkemeye verecektik. Biz, doktoru önlemeye çalışırken, evine ikinci kere hırsız girip de, birincisinde götüremediklerini de alıp gitmez mi!

Doktor deliye dönmüştü: — Komşular, demir parmaklık yaptırmazsam evde hiç bişeyimiz kalmayacak...

En çok karşı koyan da, kendisi de pencerelerine demir parmaklık yaptırmak istediğı halde parası olmadığı için yaptıramayan emekliydi.

— Bizim evimize neden hırsız girmiyor, diyordu, otursunlar evlerinde, hırsız da girmesin... Ne diye karı koca sokaklarda sürtünüyorlar? Kadın dediğin evinde oturmalı... Bizim canımız yok mu?

Değil parmaklık yaptırıp apartmanımızın estetiğini bozmak, kutsal mülkiyetimizin kimse kılına bile dokunamazdı. Ha sakalı şerife dokunmuşun, ha kutsal mülkiyetin kılına...

Mutfağımıza bir küçük tahta dolap yaptırdığımız haftasına, benim evde olmadığım bigün, kapımız çalınmış, belediyeden dört kişi gelmiş, mühendis filân...

— Siz, demişler, dairenizde değişiklik yapmışsınız. Komşularımızın şikâyeti üzerine kontrole geldik, zabıt tutacağız...

Ayol, ne değişikliği, mutfağımıza bir dolap yaptırdık... Eve gelip bunu duyunca tepem attı.

— Yahü, biz mülkümlüye sahip değiliz miyiz?... diye bar bar bağırdım.

Kimlerin şikâyet ettiklerini de öğrendim, üstümüzdeki radyocuyla, bitişikimizdeki komisyoncu şikâyet etmiş. Durun siz... Pusuya yattım, kulağım kırıste... Günlerden bir gün, karım çalıştığı yere telefon etti:

— Koş çabuk, bitişiklerde inşaat var!

Müdürden izin alıp, paraya da kıydım, atlardım bir taksiye, doğru eve... Evet, kulağımla duydum, çivi çakıyorlar, komisyoncuların evinde bal gibi de inşaat var... Ne hakları var, benim rızamı almadan apartmanımızı bozmaya? Kapıyı çalıp:

— Sizi mahkemeye vereceğim, evde değişiklik yapıyorsunuz... dedim.

— Ne değişikliği? Duvara çivi çaktık ki, resim asalım diye...

— Tamam işte... Duvarları yıka-

casınız... Bir kaç gün sonra da, üst katımızdaki radyocu, evine bir kamyon dolusu mobilye getirince, komisyoncuyla birleşerek, apartmanın girişlerinin dayanma gücünü aşan ağırlık koyup apartmanımızı yıkılma tehlikesine sokuyor diye, radyocuyu şikâyet ettik... Öyle ya canım, bizim canımız yok mu? Biz ne diye evimize yeni eşyalar alamıyoruz da o ahyor?

KAPICI NE YAPSIN?

Esikden kapıcının oturduğu, emeklinin karşısındaki boş daireyi doktor satın alırsa, başımıza çok büyük bir dert daha çıktı: Kapıcı nerde oturacaktı?

Bu sorunu çözümlemek için beş on toplantı yaptık, ama hiçbir çıkar yol bulamadık. Müteahhit, apartman kapıcısı için küçükük bir yer bile yapmamıştı. Başkanımız olan emekli için iş kolaydı. Çünkü o, epeydir, biz kapıcıya hiç bir iş gördürmüyorduk, diye kapıcı aylığı vermiyordu. Yani, onlara göre kapıcı olmasa da olurdu.

Toplantıda emekli:

— Madem kapıcı yeri yok, öyleyse kapıcı istemez! deyince ona gereken cevabı vereceksen, karımla kaynam kaş göz işaretleri vermeye başladılar. Şip diye durumu kavradım. Emeklinin oğlunun, bizim ortanca kızla aralarının iyi olduğunu, yani uygun biçimde kıştırdıklarını, bana daha önce çıtlatmışlardı. Hiç olmazsa kızlardan biri evlenmiş olsaydı. Emeklinin oğlunun yaptığı da iş mi? Sırada büyük kız beklerken, onu atlayıp ortancaya balta olunur mu? Aman ne olursa olsun, isterse küçüğüyle olsun, tek evlensinler de... İşte kaynanamla karım, kaş göz işaretleriyle, emeklinin suyuna git de, pişmiş aşı su katma, şunlar evlensinler demek istiyorlardı. Onun için:

— Evet, dedim, kapıcı olmasa da olur... Sanki bundan önce oturduğumuz evlerde kapıcımız mı vardı? Geçmişlerini hatırlatmak yeni mülk sahiplerinde tepki yarattı. Doğrusu, kendi sözüm benim de hoşuma gitmemişti.

Bodrum katındaki kömürlüklerden birinin boşaltılarak, burasının kapıcı odası yapılmasına oy birliğiyle karar verdikse de, başkanımız:

— Biliyorsunuz, dedi, bodrum katı su içinde olduğu için biz oraya odun, kömür bile koyamıyoruz.

Avukat sordu:

— Kaç metre derinliği var suyun?

— Yarım metre kadar var...

— Öyleyse önemi yok... Pek güzel kapıcı odası olabilir. Kapıcımızın boyu uzundur...

Komisyoncu ekledi:

— Bu mevsimde su yarım metre olduğuna göre, demek yazın büsbütün kuruyacak...

Doktor:

— Bu suyu kesip büsbütün kurutmazsak, dedi, biz birinci katta rutubetten çürüyeceğiz...

Kapıcıya yer bulunmuştu. Tahta şeker sandıklarından yükseğe bir kerevet yaparsa, orda barınabilirdi. Bu işi tam çözemediğimizi sandığımız anda başkanımız emekli:

— İyi ama sayın komşular, dedi, bu bizim kapıcı melek değildir, bir insandır.

— Yâni? diye sordum.

— Yânişi şu ki, bu adam da hepimiz gibi yemek yer, su içer ve gayet tabii helâya da gider... Onun için de bir helâ gerekir. Bodrumda helâ yok ki... Kapıcı şeyini nereye yapacak?

Bu önemli sorun ortaya atılınca, ilk kez, toplantılarımızda hiç görülmemiş derin bir sessizlik oldu, hepimiz derin düşüncelere daldık.

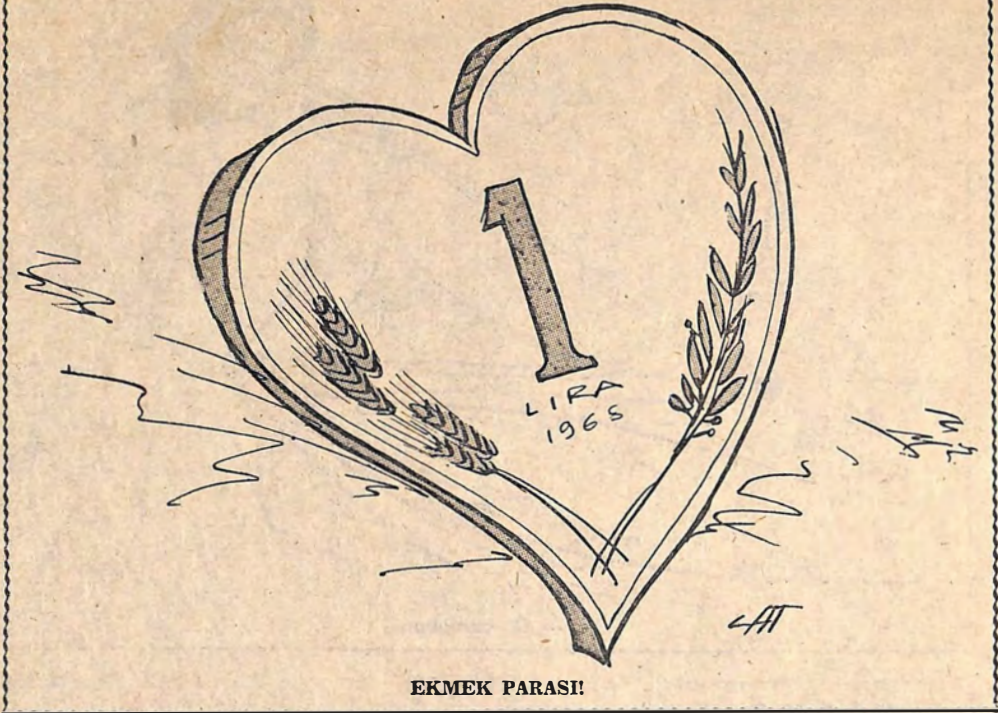
Avukat:

— Bu konuyu düşünelim, gelecek haftaki toplantımızda konuşuruz, dedi.

— Evet ama, biz düşüncüye kadar kapıcı ne yapacak? Bir hafta bekleyemez ya...

Başka da çıkar yol olmadığı için

Dargelirli bir vatandaş kalbini satılığa çıkardı. — Gazeteler —

EKMEK PARASI!

ertesi haftaki toplantıda yine bu konuyu açıldı, herkes önerilerini ileri sürdü.

Çatı katında oturan muhasebeci: — En iyisi, dedi, bahçeye bir helâ yaptırılmalı kapıcı için...

Birinci katta oturanlardan emekliyle karısı kesinlikle karşı çıktılar. O zaman avukat:

— Tabii fosseptiğin üstüne, aynı arka bahçeye yapacağız, dedi.

Bu öneri emeklinin işine geldi:

— O zaman olur... dedi.

Ama bu kez de doktorun hanımı:

— Olmaaz, istemem! diye haykırdı.

— Ama başka çaremiz yok ki hanımefendi, bu kapıcı da elbet bir yere bişey yapacak...

Penceremin önünde kapıcı helâsı istemem... Sabahleyin pencere mi açacağım, bir de bakacağım ki kapıcı uğkurunu toplayarak helâdan çıkıyor.

Karım da:

— Bizim kata da kokusu gelir, biz de istemeyiz... dedi.

— Öyleyse siz bişey söyleyin de öyle yapalım...

İş başa düştüğü için dedim ki:

— En iyisi, sıraya koyalım, her gün birimizin evine gelip kapıcı şeyini yapsın...

— Her gün mü?

— İsterseniz, sırayı haftaya bindirelim... Başkanımız bir program yapsın kapıcının şeyi için... Her hafta birimizin evine gelsin...

— Çok komiksizsiniz yâni... Çat kapı, ne o, kapıcı gelmiş, sıkışmış da, helâya gidecekmış...

— Çat kapı gelemez ki efendim... Her sabah, ya da her akşam, günde bir kere gelebilirsin deriz kendisine, işine gelirse...

— Dünyada olmaz... Ben kendi kullandığım helâma, kapıcıyı şaptıramam...

Ben de onlara hak veriyordum. Kutsal mülkiyet hakkına sahip olmuş insanların evine bir kapıcı girecek, sonra helâya şapacak... Hayır, olacak şey değil. Ama başka bir umar da yoktu...

Radıocu:

— Doktor bey taşınalı üç ayı geçiyor, dedi, kapıcı üç aydan beri şeyini nasıl şaptırırsa gene öyle şaptırsın...

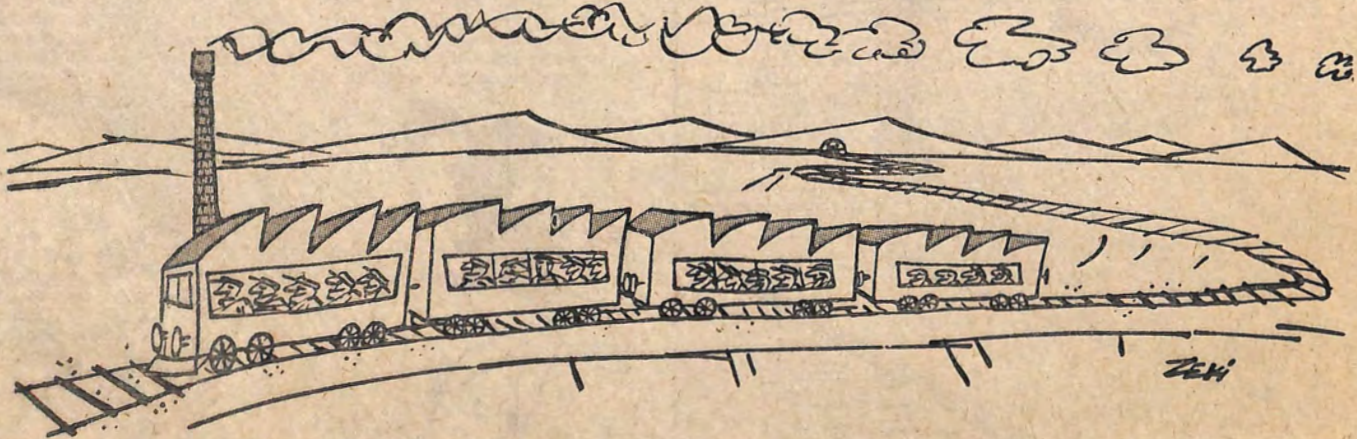
Yine kahvelerimizi, üstüste çaylarımızı içtik. Birbirimize «Bize de buyrun efendim... Bekleriz efendim... İyi geceler efendim...» diyerek evlerimize dağıldık.

Bir kaç gün sonra kapıcı bizim apartmandan ayrılıp köyüne gitti. Adamcağız köyüne varır varmaz, kim bilir nasıl rahatlamıştır. Kapıcısız

kalmıştık. Kat mülkiyetine sahip olduktan sonra kısa zamanda alıştığımız kapıcının gitmesi, komşular arasında yeni bunalmalar, çatışmalar doğurdu. Bunun sonucunda önce radyocu apartmandan başka bir apartmana taşındı, kendi katını da kiraya verdi. Avukat, daha iyi bir yerde bir daire satın aldı, apartmandaki dairesini de bir subaya sattı. Muhasebeci de katını satışa çıkardı, satar satmaz burdan taşınacakmış. Doktor, sabah akşam, «Bizi bu apartmandan Allah kurtarsın» deyip duruyor. Zavallı emekli bu apartmandan bir yere kıpırdıyamaz. Bize gelince, biz de öyle... Hem de, ortanca kızın annesine söylediğine göre, emeklinin oğlu, onu resmen evlenmek için yakında annesiyle bidden istetecekmış...

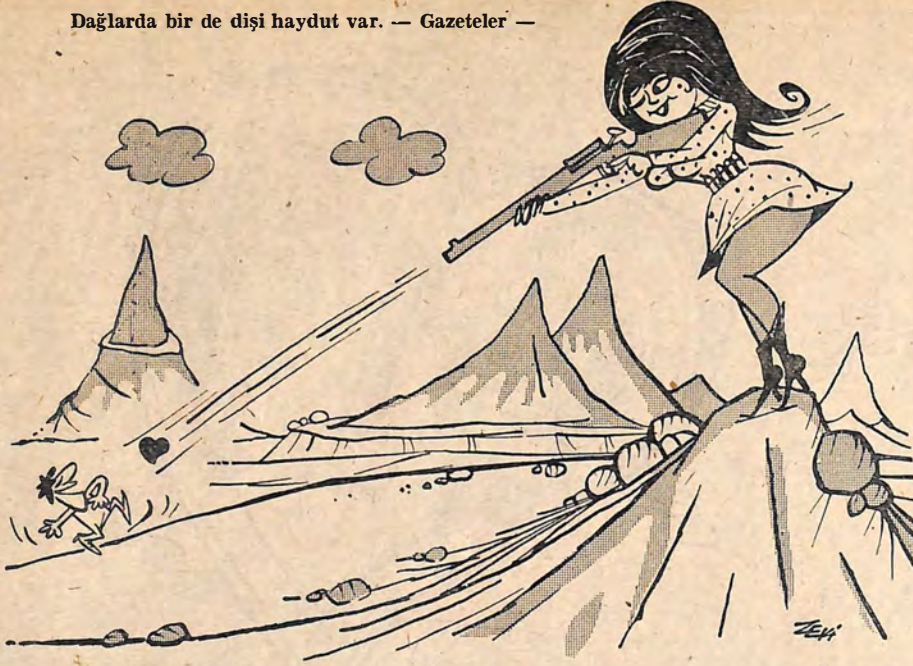
Bizim Âhenk Apartmanının Âhenği, kapıcının şeyini nereye yapacağı yüzünden işte böyle bozuldu. Şimdi başka bir kapıcı bulduk, bize iki günde bir uğrayıp apartmanımızın genel işlerini, temizliğini yapıyor. Başka bir apartmanda da kalıyor... İnşallah, emeklinin oğlu şu bizim ortanca kız istesin, evlensinler, benim de niyetim burasını satın, daha kibar bir muhitte yeni bir daire satın almak...

Aziz NESİN

Yılbaşı tatillerini geçirmek için yurt dışından gelecek işçilere özel tren tahsis edilecek. — Gazeteler —

Dağlarda bir de dişi haydut var. — Gazeteler —

— Ah, vuruldum!..

GİDER

Bize akıl verenlerin
Biri gelir, biri gider.
Halimizi görenlerin
Biri kahmaz, geri gider.

Bizde azdır kıymet bilen.
Dedikodu, yalan-dolan...
Pek oturmaz iyi olan
Çok acele, seri gider.

Gelenlerin yemez azı,
— Alan razı, veren razı. —
Yutmak için açık ağzı
Cıltz gelir, iri gider.

YEDEKÇİ

TIYATRO : Ankara Üçüncü Ti-
yatrosu.

YAZAN : Musahipzâde Celâl.
SAHNEYE KOYAN : Mahir Ca-
nova.

DEKOR - KOSTÜM : Turgut
Zaim.

MÜZİK : Nüvit Kodallı.

OYUNCULAR : Suat Taşer, Ad-
nan Başer, Şener Ünal, Cenap
Savaşçı, Münir Canar, Şeref Gür-
soy, Serpil Uzman, Tuğrul Çe-
tiner, Oytun Şanal, Beyazıt Gü-
lercan, Mürvet Seyfioğlu, Elçin
Şanal, Erol Kardeseci, Tansu Ay-
tar, Melihs Akmar, Erhan Ülkü.
Eski İstanbul'da başladı olay.

Pişekâr geldi ortaya, bakalım ne
dedi:

Ey yâran-ı memduhu safa
Olasız gam hanesinden cüda
Kimsenin yolunu yolsuza uğrat-
masın Hüda.

Efendim! «Yedekçi» derler bir
oyun vardır, Musahipzâde Celâl
bey yazmış; biz bunu dürdük,
büktük, canına okuduk. Gelsin
kolbaşı meydana, göstereyim hüne-
rini merdane. Bakalım ayine-i
devran ne gösterir!

Böylece Pişekâr halini eyledi
ikrar

Biz de takınıp edebimizi, vere-
lim karar.

Birçok benzerleri gibi saf bir
Kastamonu çocuğu, taşı toprağı
altın İstanbul'a düşer, rızkını a-
ramak üzere...

Doğancıbaşı Kerim Ağa'nın
yalısına yakın bir yerlerde iskele
yedekçisi olur fukara... Tesadüf
bu ya, bir kaç kez Ağa'nın gül
yüzlü, ay gibi güzel kızını görür
ve şıppadak vurulur, amanın pek
çok yanar tutuşur.

Şakacılığıyla ün yapmış Ağa
bunu duyunca Yedekçi'ye bir o-
yun oynamak ister, «balık kava-
ğa çıkınca» kızı kendisine vere-
ceğini söyler... Saf oğlan bekle-
yedursun balığın kavağa çıkışını.

Kızı, Belig Çelebi'ye nişanlar-
lar. Gel gör ki, nişan gecesi A-
ğa'nın kızı Munise, Çelebi'nin ne
maskara, ne zampara, ne bilmem
ne olduğunu anlar. Çünkü efen-
dim, çengiler arasına karışıp eve
girmiş olan sevgilisi Safnaz ile
konuştuklarını duyar.

Nişan gecesi pek mutlu olan

Memur — Eyvah, kabak gen

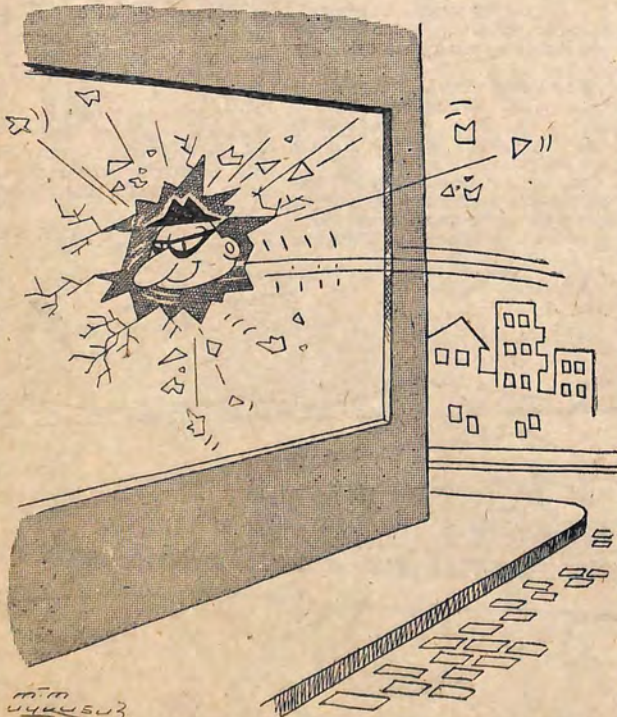
Ağa'nın bütün şakacılığı depre-
şir. Tadına doyulmaz, lâtif, zarif
şakalar yapar: Kürekli misafirle-
re biberli, baharlı yemekler ye-
dirmek mi, üstlerine köpekleri
saldırtmak mı, sarhoş ettikleri-
le matrak geçmek mi istersiniz!..
Hepsi pek eğlenirler.

O eski İstanbul'un, o zarif, o
nüktedan, o göbekli, o gün gör-
müş efendileri, çelebileri, ağala-
rı, patırlar gülmekten... (Yal-
nız nedense seyirci pek gülemeyiz
bu şakalara).

En sonunda iş öylesine zıva-
nadan çıkar ki, ağa Yedekçi'ye
haber salar, kızım! bu gece onu
evlendireceğim diye... Gerdek o-
dasına telli duvaklı bir hadım sa-
lar. Bunu öğrenen kız, hadımı
dışarı, kendini odaya dar atar...
Şaka yapayım derken, peder bas-
mıştır faka.

İstanbul'da toplanan 67 ilin

Cam karaborsaya düştü. — Gazeteler —

Yazısız

Valiler top

benim başımda patlayacak!

LA
-Ü
MIZ

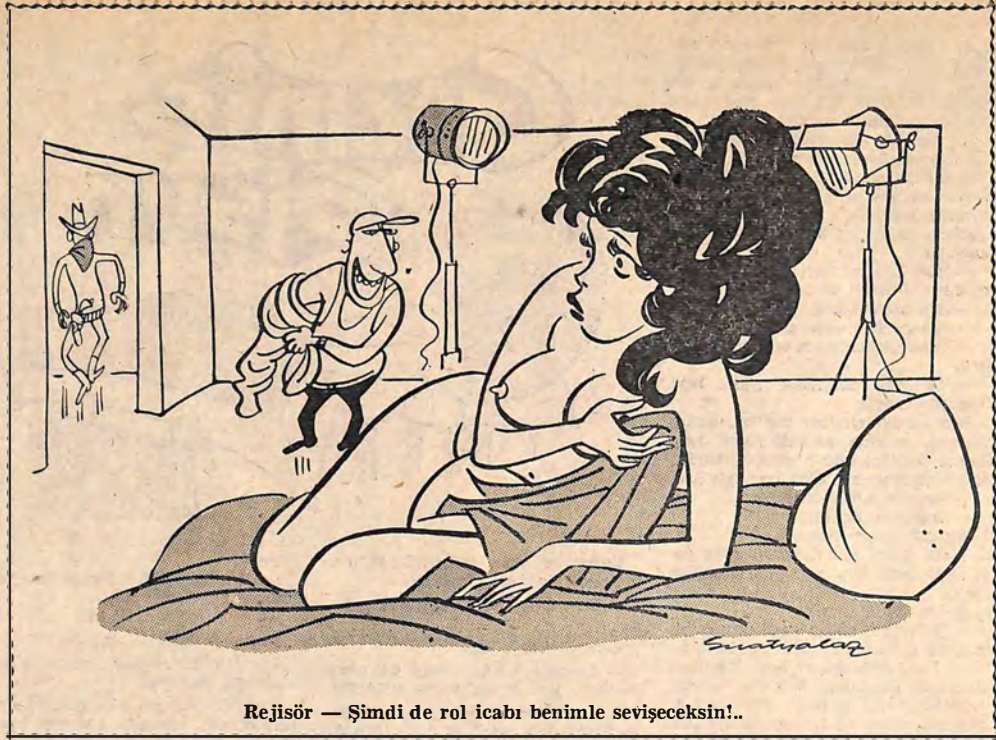
ELÇUK

İş anlaşılınca bir ahü vahtur başlar. Ana saçını başını yolar, peder başını duvarlara çalar, herkes birbirine girer. Ve sonunda akıl, fazıl, âdil büyük peder gelir; bütün bunlarda yerinip dövünecek bir şey olmadığını, zira pek muhterem damadının da vaktiyle iki çarıkla beş parasız İstanbul'u şerefliendirdiğini söyler. «Ne olur yanı ipliyle hayatını kazanmak ayıp mı! Yeter ki namuslu olsun» der. Üstelik İstanbul şehridir bura!.. Nice çarıklı erkânıharp gelip, saye-i şahsi'si ve saye-i şahane'nin kurduğu düzen gereği başköşelere geçip oturmuşlardır. Ve «hemen nikâh» der büyük peder... Sonra çalsın sazlar, oynasın kızlar. Pişekâr geldi ortaya, bakalım

İsi, mini eteğe taraftar olduklarını söylediler. — Gazeteler —

tısı!

Rejisör — Şimdi de rol icabı benimle sevişeceksin!..

ne dedi:
Eyledik meclise bir kıssa beyan
Kissadan hisse ala ârif olan
Hitama erdi menkıbemiz ey
ihvan
Eylediysek af ola sürçü lisan.
Halk dağılır; eğlenmişlerdir ne
de olsa...

Bir tutam orta oyunu, bir tutam Karagöz, biraz Amerikan komedisi usulü çarpışıp düşmeler... Muallim İsmail Hakkı beyin Nüvit Kodallı versiyonu ala-turkamsı alafranga müziğine, 20 Century Fox modeli kızlarımızın raksları, güzel sesleriyle tegannileri, nişan gecesinde çeyiz bohçası, nişan şekerinin alayı vâfâ ile geliş gibi turistik sahneler de eklenirse söylenecek lâf mı kalır ortalık yerdel...

Oyun kalabalık mı kalabalık. Yol bulup içeri girip çıkmak, ya da merdivenlerden inip çıkmak pek kolay olmuyor. Gene de elinden geleni yapıyor herkes.

Şeref Gürsoy, Kerim Ağa'da şakacı bir ağa. «Ha ha ha ha» herkesten çok güllüyor kendi şakalarına. Yazan öyle yapmış, onun elinden ne gelir ki? Büyük peder'de Suat Taşer «Ağır ve oturaklı», tam senatör olacak adam. Ama neyliyelim ki olay Cumhuriyet devrinde geçmiyor. Yedekçi'de Münir Canar budalalıkla saflık arasında uzanan kıldan ince köprüden bir ip cam-bazı ustahıyla yürütmekte. Bo-hor'da Tuğrul Çetiner keçi sakallı yahudiye pek iyi oynadı sakallı titrete titrete... O kadar ki, meledi meleyecek diye bek-

leşip durduk.

Kızlar pek güzel, pek işveli, pek marifetli. Munise'de Serpil Uzman inci gibi dişleri, şahane gözleri, tatlı sesiyle seyirciyi büyüledi. Safinaz'da Elçin Şanal ise safi naz değil, safi marifet. Şakıdı, oynadı, duygulandı, fet-hetti bütün salonu.

Dekor-kostüm stilize. İlle dekor iyice stilize. Sarılar, maviler, lacivertler, yeşiller, kırmızı, mor, eflâun ve pembelerle kucak kucaca bir renk cümbüşüdür gidi-yor technicolor üzere...

Velhasıl Cumhuriyet çocukları-na, Osmanlı devrinden alaylı bir yaprak.

GİDER

Dağıt şuna, dağıt buna,
Maaş yetmez ay sonuna,
Dargelirli son yoluna
Bir kemik, bir deri gider.

Bağlarımız kurak olur,
Üzümlükler, merak olur,
Güzelimiz kabak olur,
Giderken hep peri gider.

Sanma gelen kuş kondurur,
Elceğzinden gelen budur,
Hep bir önder bekler durur
Gözümüzün feri gider.

Mukadder ÖZAKMAN

Memurlar 1969 yılını da avansla geçirecek. — Gazeteler —

— Ya sabır... Ya sabır... Ya sabır!..

GECE yarısı doktora, gece me-
saisi olarak elli yerine yüz li-
rayı tosladıktan sonra bizim
peder birazcık rahatlar gibi oldu.
Doktor, gitmezden önce:

— Bir kaç gün istirahat etsin! Bu
arada pek konuşturmayın ve de o-
dasının havasını temiz tutun, dedi.
Sabaha dek valideyle beraber baş
ucunda bekledik... Sabahleyin ilk iş,
pederin dairesine haber verdim. Ar-
kadaşları:

— Yaa öyle mi, vah vah bizim Zih-
ni beye, dediler. Şimdi nasıl?
— Eh, biraz iyice!
— Aman iyi olsun aman!
— Doktor konuşturmamızı söy-
ledi.

— Ya öyle mi? Sakın Zihni beyi
konuşturmayın!

Eve geldiğimde bir baktım, bizim
pederin yanında emekli Hayri bey,
karısı, bakkal Recep efendi, karısı,
kızı oturuyorlar... Ben içeri girince:

— Geçmiş olsun! dediler.
— Sağolun, dedim.

Emekli Hayri bey:
— Ee Zihni efendi, nasıl oldu ya-
hu bu? dedi. Sen turp gibi adamdın
be!

Peder, kesik kesik:
— Efendim, akşam makarnayı bi-
raz fazla kaçırılmışım, diye başladı.

— Yaa, dedi Hayri bey, Dürdâne
hanımın ahçılığını hepimiz biliriz,
hele bir börek yapar... Değil mi e-
fendim, geçen yıl hidirellezde yaptı-
ğı börek?... Sonra Zihni efendi?

Dilinin ucunda:
«Aman bizim pederi konuşturma-
yın!» diyeceğim ama, diyemiyorum
ki...

— Biz makarnayı yedikçe yedik...
— Sorması ayıp, peynirli miydi,
kıymalı mıydı Zihni efendi karde-
şim?

— Peynirliydi Hayri bey.
— Peynirli de mübarek, hele te-
neke peyniri olursa...

— Tenekeydi...
— Yaa? Tel tel olmuştur peynir-
ler? Sonra Zihni efendi?

— Efendim ben iyice yedim. Son-
ra arkasından bir de hoşaf.

— Üzümdür her halde?
— Değil efendim, kayısı.

— Kayısı hoşafı ömürdür efendim.
Hele içerisine koku vermesi için bi-
razcık portakal kabuğu da atılırsal...

— Efendim sonra kahvem i içtim...
Tam bu sırada kapı çaldı. Koş-
tum açtım. Babamın tavla arkadaşı
Kadir efendi:

— Yahu Zihni efendiye gece kriz
mi gelmiş? dedi.

— Öyle oldu Kadir efendi amca,
dedim.

— Allah Allah!...
Kapıyı kapıyordum ki:

— Açık dursun açık, dedi, bizim
karı da gelecek!

Karısı ve oniki yaşındaki torunu
köşeden gözükür gözükmez:

— Hah işte, onlar da geldiler, de-
di.

Teker teker:
— Geçmiş olsun, deyip babamın
çevresindeki sandalyelere çöktüler.

Peder o sırada, yatağa ne zaman
girdiğini, sol tarafına nasıl döndü-
ğünü anlatıyordu ki, Kadir efendi:

— Eee, nasıl oldu yahu bu iş Zih-
ni efendi? der demez, bizim peder
sil baştan yaptı.

— Efendim akşam makarna yap-
mıştı bizim hatun...

— Evet?...
Valide dışardan çağırdı:

— Oğlum Bülent, dağıt şu kahve-
leri!

Kahveleri dağıttım. Peder:
— Yahu sigara da ver komşulara!
dedi.

— Eveet, makarnadan sonra ka-
yısı hoşafını içtiniz, sonra Zihni e-
fendi kardeşim?

— Evet, kayısı hoşafını içtik...
Kapı çaldı. Baktım, bizim vali-
denin dostu Cevriye hanım, ardında
da üç çocuğu:

— Amanın Zihni bey hastalandı
mı? dedi.

— Öyle Cevriye abla öyle, dedim.
Cevriye abla çocuklarına döndü:

— Geçin şöyle bir kenarda oturun,
sakın gürültü etmeyin, Zihni bey
amcanız hastaymış... dedi.

Misafir odasında ne kadar sanda-
lye varsa, hepsini babamın başucuna
taşıdım. Cevriye abla:

— Aman Zihni bey gelmiş geçmiş-
ler olsun, dedi.

Peder:
— Sağol Cevriye hanım kar de-
şim, sağol, dedi.

— Ayol nasıl oldu bu?
Peder yine sil baştan yaptı:

— Efendim akşam bizim hatun
makarna yapmıştı...

On dakika sonra kapı çaldı. Koş-
tum açtım... Bu sefer gelenler, bizim
pederin üvey kardeşinin çocukları:

— Yahu bizim amcaya ne olmuş?
dediler.

— Gece biraz rahatsızlandı, dedim.
— Hanımlar da nerdeyse gelirler...
Vah amcamız vah! Yahu taş gibi a-
damdı be!...

— Geçin buyrun!
— Geçiyoruz geçiyoruz...

Onlar da geçtiler. Bir «geçmiş ol-
sun» dan sonra:

— Eee nasıl oldu amcamız bu ya-
hu? dediler.

Pedere ne yapmak düşer? Elbette
sil baştan...

— Akşam yengenez makarna yap-
mıştı...

Kapı çaldı, bu defa bizim yenge-
ler, birinin kucagında bir tane, birin-
in ardında üç tane... Hele on dakı-
ka sonra Çamaşırcı Hatice teyze

dört çocuğuyla birlikte gelince, ço-
cukların tümünü ayrı bir odaya al-
mak zorunda kaldım. Sağolsunlar

amca çocukları, akrabalık böyle
günde belli olurmuş, börekçiden bir

tepsi börek, akşam yemeği için de
evlerinden birer tepsi yemek getir-
diler. Bu arada sabah sabah uğrayıp

gidenler, gecenin ilk saatlerinden iti-
baren tekrar sökün etmeye başladılar.
Bu arada pederin yedi daire arka-
daşı, karıları ve toplam on ço-
cuklarıyla beraber geçmiş olsun'a

gelince, oldu bizim evin içi bir hav-
ra... Ayrıca sütüü İsmail efendi, pe-
derin okul arkadaşı Sabri bey, balık-
çı Yâsin efendi, emekli öğretmen
Şemsi bey de karlarıyla beraber ge-
lince, artık komşulardan sandalye
ithal etmek zorunda kaldım. Annem
mutfakta, ben, kahve tepsi elimde:

— Sabri beyinki orta şekerli ol-
sun, Yâsin efendinininki sade, Abdul-
lah beyinki az şekerli... diye bağırı-
yorum.

Çocukların yarısı tuvalette, bir ya-
rısı lāvaboda, bir yarısı çay içiyor,
bir yarısı beştaş oynuyor, diğer ya-
rısı da ortalıkta tombalak atıyor...
Pederin yatağının etrafı ise bir yığın
erkek dolu. Peder her yeni gelene:

— Efendim bizim hatun akşam
makarna yapmıştı, diye başlıyor...

Çocukların gürültüsü, pederin pen-
ceresinden vapur bacası gibi dışarı-
ya çıkan sigara dumanı, kadınların
kahkahaları, nihayet bekçi kapıya
dayandı:

— Begim sünnet oloy? dedi.

— Yoo, bizim pedere kalp krizi
geldi de, dedim.

— Haa onun için şennik yapılsız?
— Yok canım, bunlar geçmiş ol-
sun'a gelenler...

— Dimek Zihni efendi galp grizi
geçirdi heh? Ölese bi ayak üsdü ben
de geçmiş ossun deyem!

— De bekçi efendi del!
Daha kapıdan sordum bekçi e-
fendiye:

— Kahveniz nasıl olsun bekçi e-
fendi?

— Hemi çoh şekerli, hemi de yan-
dan çarklı ossun! dedi.

Mutfaka seslendim:
— Yap bekçi efendiye bir kahve,
şekerli olssuun, yandan çarklı ol-
ssuun!

O sıra Hüsnüye ablanın çocuğu:
— Bana limonata vermediler Bül-
lent âbi, dedi.

Bağırdım:
— Al bir limonataaa!
— Kardeşim de çayını döktü!
— Yap bir çay, demli olssun!...

Bizim peder, bekçi efendiye:

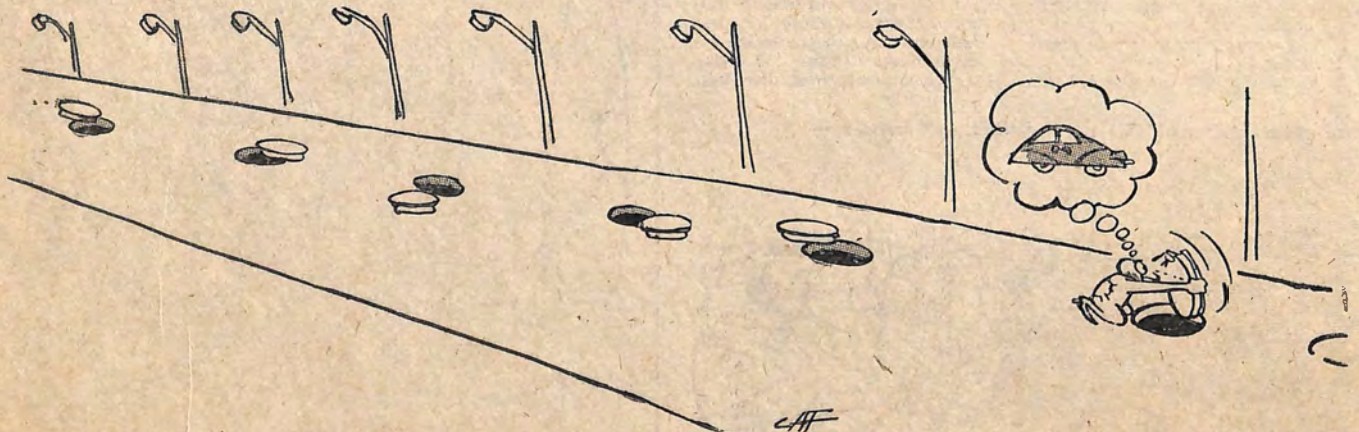
— Akşam bizim hatun makarna
yapmıştı...diyerek bilmem kaçını
baskısını yaparken, birdenbire dikil-
di kaldı. Sonra da başı yavaş yavaş
yana kaydı...

Böylece bizim peder, kadın kah-
kahaları, çocuk ağlamaları, çay yap,
kahve yap sesleri arasında, bol bol
sigara dumanı yutarak dünyasına
veda etti gitti...

Allah rahmet eyleye!...

Muzaffer İZGÜ

Meşrubat kapaklarında otomobil çıkıyor. — Gazeteler —

Yazısız

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

KAÇ CİNS BALIK VAR?

Bahıklar genel olarak üçe bölünürler: Baş, gövde ve kılçık. Balık cinslerini ayırt etmek için ya balıkçı, yahut da dalgıç olmak lâzım. Fakat gene de balıkoloji ilmine göre iki cins balığın olduğu Abdülkadir tarafından açıklanmıştır.

BİRİNCİ CİNS: Pullu balıklar. Bu balıkların üstlerinde eli, yirmibeş, yüz, yüzelli kuruşluk damga pulları vardır. Kefal, lüfer, barbunya gibileri posta puluna girer.

İKİNCİ CİNS: Yağlı balıklar. Bu balıklar tam yağlı, yarım yağlı olarak tanınır. Bir yerde durmazlar, suyun içinde durmadan dolanırlar. Torik, palamut, istavrit gibileri bunlara nümune olmuşlardır. Onun için bunları tutarken nümuneyi de yanında istemek lâzımdır.

CANAVAR BALIKLAR:

BALIK ÜSTÜNE MAYONEZ

Balık, suda yüzen ve orada yaşayan annadın mı bir hayvandır ayıptır söylemesi. Netice olarak annadın mı balığa şöyle bir yan baktığımızda yandan görmüş oluruz. Balığın çok eskilerden beri türlü çeşitleri topraktan çıkan fosillerden anlaşılmalıkta ise de herkesin bunu anlaması doğru değildir.

Ahlâk bakımından düşük, terbiyesiz, aşağılık ve geçimsiz olan bu balıklar herkesi rahatsız ederler. Bilhassa dişlerinin sağlamlığı ile meşhur olup dişlerinde hiç çürük yoktur. Bunların en tanınmış köpek balığıdır. Bunu yakalayınca boynuna hemen bir tasma takmak lâzımdır.

SÜS BALIKLARI: Akvaryumda nefessiz kalınca ya kadar yaşamak zorunda kalan bu balıkların asıl adı optilüpus, lüpütüplüs. Siyam'da çok çıkar. Buhlaması iyi olur.

BALİNA: Yakalara ta-

kılan yegâne balıktır. Bu yüklüğü ve ağırlığı yüzünden kullanılması zordur. Her yere kolay giremez. Fışkırttığı su sanyede on ton olup, bahçelerde fışkıya yerine kullanılır.

BALIK NASIL TUTULUR: Balık elle tutulur. Yalnız balığı tutarken dikkatli olmalı, kılçıklarının ele batmamasına dikkat etmelidir. Her balık tutulurken «Beni ne tutuyorsun?» diye bağırır. Balığı tutana balıkçı, sandalı kulanana da kayıkcı denir.

OLTA ÇEŞİTLERİ: Balığın tutulmasında en çok kullanılan araç oltadır. Ol-

ta uzunca bir ip ve ucunda bir iğne, bir kurşun, biraz da bakır bulunan balığı avlamak için denize atılan şeye denir. Oltta ekseri balığı tutmadan koptuğundan balığı balıkçıdan almak daha isabetli bir hareket olur.

YEM NASIL TAKILIR:

Yem, kurt, tilki, sansar, midye, istiridye gibi şeylere derler. Bunlardan bir kısmını iğnenin ucuna heyecanlanmadan takıp denize atarız. Sonra yan gelip yatarız. Balık bunları yerken iğne balığın yakasına takılır ve balıkçı oltayı yukarı çeker. Bu arada balık daha akıllı ise balıkçı denize düşer.

BALIK SUDAN ÇIKINCA NE OLUR: Balık sudan çıkınca, sudan çıkmış balığa döner. Karada yaşamıyacağından bir iki nefes alır, sonra öyle kala kahr. Tutulmuş bir balığı ikide birde tutmak doğru değildir.

BALIK YEMEKLERİNİ NECİP USTADAN DİNLEYELİM

BALIK PİLÂKİ: İrice bir balına. Bunu tırnak makasıyla dörde bölelim. Bunun dörte birini bir tepsiye yanlamasına koyalım ve irice bir söğani yeteri kadar yağda terbiye edip balığın üstüne serpeлим. Sonra yarım zeytinyağını hafif hafif, çaktırmadan elinden tutup tepside gezdirelim. İki avuç tuzu da mutfağın arasına burasına serpildikten sonra tepsiyi alalım, ateşe koyalım. Bundan sonrası ocağa aittir. Bizi alâkadar etmez.

LÜFER İZGARASİ: Lüferin pulunu çıkarıp, albüme yapıştırdıktan sonra, balığı münasip bir kâseye dikine koyup, etrafını maydonoza besleyelim. Bu arada biraz esneyelim. Izgarayı havanda dövdükten sonra, kâsenin içindeki boş yere yatalım. Aynı anda küçük parmağımızı karabibere batıralım. Mangal kömüründe pişmeye bıraktılan balığı, kediyeye emanet edip, biz içeri radyo dinlemeye gidelim.

BALIK DOLMASI: İrice bir palamutu derinlemesi-ne kesiip içine yeni bahar, karnabahar, ilkbahar, sonbahar ve bulgur doldurup, iple sıkıca bağlayalım, kuyru-

ğundan tutup soldan sağa doğru bir tavaya koyalım. Tava ile beraber havaya atalım. Kim tutarsa balık onun-dur. Afiyetle yesin.

KÖPEK BALIĞI OGRATEN: Bilhassa lüks lokantalarda çok yenen bu yemek yapıldığı zaman fevkalâde nefis olur. Azgın bir köpek balığını yakalayıp, boynuna tasma geçirdikten sonra eve getirelim. Bu arada köpek balığının ısırması için ağzına bir kilit vuralım. Malzemeyi bir tarafa, balığı bir tarafa, kendinizi de öbür tarafa koyduktan sonra ahçıya ograteni yapması için gerekli emri verip dışarı çıkalım. Yarım saat kadar dışarda durduktan sonra mutfağa girelim ve bir bıçakla ahçıyı balığın karnından çıkaralım. Öldüğünü iyice anladıktan sonra defin ruhsatı alıp Merkezefendi Mezarlığına kaldıralım.

BALIK ÇORBASI: Yapılması en basit balık yemeğidir. Bildiğimiz her hangi bir çorbanın içine her hangi bir balığı doğrayıp, üstüne iki limon ve yeteri kadar kırmızı biber, soğan koyup bir şişede çalkalayalım. Ondan sonra şişeyi ağzımıza dikip içelim.

SERPMECİ KÖR HASAN: Salacaktır. Gümüş balığının en gaddar düşmanıdır. Sabah karanlığı Salacak'taki kayıktan bozma evinden çıkıp, serpmeyi omuzuna vurur ve Salacak'ta Çifttekayalar arasında volta atmaya başlar. Bunu gören gümüş balıkları tanımamak için altın rengine girerler. Fakat Kör Hasan, onları tanıy ve omuzundaki serpmeyi şiddetle havada beş on kere döndürdükten sonra balıkların üstüne atarken ayağı kayar ve düşer. Ağ kayaların arasına girmiş balıkların üstüne bir kâbus gibi indiğinde Hasan derhal ikinci bir hareketle ağı toplar, bu arada bütün balıklar kaçar. Fakat Hasan'ın senede bir gün beş, altı tane gümüş balığı tuttuğu rivayet edilmektedir.

OLTACI ARAP MEMET: Köprü üstünde iş tutar. Bir yemle

MEŞHUR BALIKÇILAR

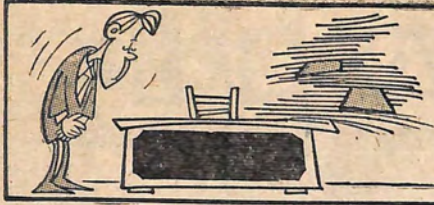
✱

İkiyüz istavrit tuttuğu söylenir. Balıkları cebine koyduğu için, bütün kediler Arap Memet'in peşini bırakmazlar. Parmağı çok hassastır. Oltanın ucunda ne cins balık olduğunu vuruşundan anlar. Balığı çekerken «Hamsi koydum tavaya» şarkısını söyler. Bu onun uğurudur. Tuttuğu balıkları hemen orda sergileyip, satar ve parası ile bir şişe boyalı ispiro alır ve kafasını bulur.

TAŞCI EŞREF BABA: Mercan ve sınırtı balıklarının en usta avcısıdır. Beş kere balığı çekerken denize düştüğüdür. Sabah karanlığı Kumkapı'dan tek başına Hayırsızada civarında yalnız kendi bildiği bir yere gider ve oradan mercan avına çıkar. Fakat

geçenlerde sandalın demiri kop-tuğundan Eşref Baba'yı Bandırma vapuru Marmara'dan topla-yıp getirmiştir. Şimdi yaşlandığından balığa çıkmamakta, genç balıkçılara balıkçılık dersi ver-mektedir. Bu kadar usta balıkçı olmasına rağmen nedense Eşref Baba balık yemez.

ZIPKIN HAMDİ: Boğaz'ın en gaddar orkinos avcısıdır. Takımla beraber Beykoz'dan çıktıklarında motorun burnunda durur. Orkinos gelirken «yedim seni şimdi» deyip zipkını fırlatır ve balığı bir atışta iki kasının ortasından vurur. Buña bozulan orkinos, motoru sürüklemeye başla-yınca Hamdi ipi beline dolayıp kendini denize atar. Ve orkinos-la birlikte Gelibolu'ya kadar gi-der. Orada karaya çıkıp, orkinosu da çeker ve kamyonla İstan-bul'a getirir.

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGU

— 8 —

— Aman oh iyi iyi! İyi ki evli de-
gilsiniz. Ama ilerde evlenirsiniz. Be-
nim tam altı tane çocuğum var...
Bugün dünyada memur olup da ev-
lenme, dünyanın en büyük aptallı-
ğı. Memur oldun muymdu ömrün bil-
lâh bekâr kalacaksın. Kalacaksın ki,
ne el kızını, ne de beş altı tane ço-
cuğu anasından doğduğuna pişman
etmeyeceksin... İlerde inşallah evlen-
mezsin, ama evlenirsin. Evlenirsin
değil mi?

Hademe Haydar cevapladı:
— Niye evlenmesin, arslan gibi
maşallah! Ona öyle bir kız buluruz
ki...

Süleyman bey:
— Valide, peder sağlar mı? diye
sordu.

— Değil efendim, ikisi de öldüler.
Peder rahmetli nüfus kâtibiydi. De-
dem de nüfus kâtibiydim... Ama biz
bu şehre göçtüğümüzde peder e-
mekli olmuştu... Belki tanırınız,
Hilmi efendi derlerdi...

— Hilmi, Hilmi efendi... Hayır ta-
nımıyorum. Ne ise, demek ki sizde
nüfus işlerine karşı el yatkınlığı var,
ne de olsa baba mesleği sayılır...

Süleyman bey durup bir müddet
düşündükten sonra:

— Haydar yahu, dedi, bizim bir
masa olacaktı galiba depoda, hani
bir ayağı çıkmıştı da onun için at-
mıştık depoya.

— Ühüü, ben onu kışın yaktım bi-
le!

— Ne ise, öyleyse sen git şeye, Ta-
pu Müdürlüğündeki Osman efendi-
nin yanına. Ona selâmımı söyle, on-
ların odasında ben işe yaramaz bir
masa görmüştüm. Vaziyeti anlat,
verirse al gel!

Hademe Haydar, dışarıya çıktı. İlk
karşılaştığı Özel İdarenin hademesi
Şerif oldu:

— Ulan Şerif sorma, bize öyle yeni
bir memur geldi ki, tam mal yanı. A-
dam mübarek sırf saygı küpü. Bi-
zim Süleyman beyi bilirsin, hani he-
lâdan çıkmaz Süleyman bey, işte o-
nun önünde bir saygılı duruyor, bir
elpençe divan duruyor ki, sanki der-
sin nerdeyse yeri öpecek. Hem küllü
aybından başka kulakları da sağır
ha. Bir görsen Süleyman beyle na-
sıl konuşulur. Süleyman bey bağı-
rırken boynunu şişirdi... Şimdi gidip
bu kaza masa bulacağım. Biliyor
musun daha yeni enayit. Yarın bir
gün o da akort olur ötekiler gibi.
Hele bir görseydin arkadaş, müdü-
rünün yanından çıkışını; anam avra-
dım olsun padişahın huzurundan an-
cak öyle çıkılır...

Şerif, Doğu'luymdu: *

— Disene ki gardaş, herif tam yağ-
lı, dedi.

— Yağı ne lan, yağı ne, adamın
neresinden bassan yağ çıkacak. Ney-
se, bize matrik çıktı. Bundan sonra
bol bol işletiriz...

— Ha gardaşım yoh ki, bizim
dayrede öyle bi herif, işledesin de
gülesin...

— Neyse, ben gidip bir masa bu-
layım!

Acele acele yürüdü ve Tapu Mü-
dürlüğündeki Osman efendinin yan-
ına geldi:

— Osman efendi, Süleyman beyin
selâmı var, burada kullanılmayan
bir masa varmış, eğer onun işi yok-
sa bizim daireden istiyorlar. Yeni
bir memur geldi de...

— Yeni memur mu?
— Hem de sağır vallahi âbi.
— Genç mi?
— Genç ya, içi geçimsiz!

— Al şu karşıdaki masa. Yalnız
söyle dikkatli kullansın, iki ayağının
ikisi de sakat!

— Tamam âbi...

Masayı yüklediği gibi dairedesinin
yolunu tuttu. Yolda yine Şerif'le
karşılaştı:

— Masayı bulduk, hem de iki a-
yağı sakat! dedi.

— Ula bir ayağını da sen sakat
et ki, tamı tamına matirah ola!

Güldü geçti Haydar. Odaya girer-
ken:

— Evet beyler, İlyas efendinin
makam masası da geldi, diye bağırdı.

Yakup beyle Hasan efendinin a-
rasındaki boşluğa masayı yerleşti-
rdi. Kuru bir bezle üzerini sil-di. Çek-
mecelerini boşaltarak tozunu aldı:

— Makam haaazır!

Süleyman bey:

— Gel bakalım, sandalyesini de al
İlyas efendinin... Buyrun İlyas efendi
karşı tarafa! dedi.

İlyas efendi, eli düğmesinde aya-
ğa kalktı. Tam yerine oturacağı sı-
rada, Haydar:

— Bir dakika efendim, sandalyeni-
zi de sileyim, dedi.

Fakat, masanın iki ayağının ikisi-
nin de çürük olduğunu asla söyle-
medi. Yakup bey:

— Hoşgeldiniz kardeşim, dedi.

— Hoşbulduk efendim.

— Size şimdi bir hokka, bir de di-
vit bulmak gerek. Memur masası de-
nince bunların olması şart. Buyrun,
bende fazla bir takım olacak, onu
sizin masaya aktaralım.

O sırada Süleyman bey de yanla-
rına yaklaştı:

— Yakup bey kardeşim, dedi, ye-
nilenen kütükleri İlyas efendiye ve-
relim, ilk günler onunla meşgul ol-
sun. Hem kolay, hem de yoruç de-
ğildir. Bir alışkanlık olur arkadaş
için...

— Verelim Süleyman bey!

— Alın bakalım bana defteri ora-
dan!

İlyas efendi, terbiyeli bir maymun
gibi masasında oturmaktaydı. Gerçi
o zor yapılacak işler isterdi göze
girmesi için ama, ilk günden olur
ki bir yanlış yapardı, onun için Sü-
leyman beyin teklifine hiç itiraz et-
medi. Zaten bir âmire itiraz ne de-

mekti. Onun defterinde öyle bir şey
yoktu. O, Hilmi efendinin oğluydu.
Hilmi efendiye, anasının söylediği-
ne göre hazırol vaziyetinde dünyası-
nı değiştirmişti... Belli mi olur, bel-
ki orada gider eski âmirlerinden ba-
zılarıyla karşılaşır...

— Şimdi, önce şu sütuna, ailenin
reisinin adını yazacaksınız. Şu sü-
tunlara da çocukların... Şayet evle-
nenler varsa içlerinde, aynen şurada
yazılı olduğu gibi bu tarafa da şerh
vereceksiniz. Kolay değil mi?

İlyas efendi hiç cevap vermedi.
Kalemi eline aldı. Hepsini o kadar.
Bir daha onun başını kaldırdığını
hiç gören olmadı. Oysa ki, Süleyman
beyle Hasan bey piyasada kalay fi-
yatlarının çok pahallandığını ne-
denleri üzerinde tam yarım saatir
birbirlerine konferans çekiyorlardı.
Yakup bey ise, bozuk çakmağını ta-
mir etmek için boyuna hademeden
penseler tornavidalar istiyordu. A-
ma bir türlü tamir olmak bilmiyor-
du eski çakmak. Pamüğünü değiştir-
iyor, taşını değiştiriyor, çakıyor, ma-
saya vuruyor, yine de bana mısın
demiyordu, odanın en yaşlısı Dehri
efendi ise, —ki ona da aynı İlyas'a
dedikleri gibi Dehri efendi diyorlar-
dı— önünde bir kâğıt, durmadan
bir şeyler hesaplayıp duruyordu. Ak-
lının ermediği yerde elini burnuna
atıyor, kızgınlığını o şekilde giderme-
ye çalışıyordu... Hademe Haydar da,
çekildiği köşesinde eski bir mecmua-
nın sarı yapraklarını karıştırmak-
taydı...

Yakup bey:

— Çakmak tamirinden anlar mısın
İlyas efendi? diye sordu.

İlyas, başını kaldırmadı. Bunun
üzerine Hasan bey:

— Sağır yalı, biraz bağırsana, de-
di.

Yakup bey, bağırdı:

— İlyas efendi kardeşim, çakmak-
tan anlar mısın?

İlyas, işinden başını kaldırmadan
cevap verdi:

— Anlamam efendim!

— Galiba şu yayı bozuk namus-
suzun.

Dehri bey, kırıks kırıks almanın altın-
daki yumuk gözleriyle:

— Sen ona çakmak mı diyorsun

be yavu, dedi. Çakmak diye işte ben
buna derim.

Cebinden bir çakmak çıkararak
çakmaya başladı. Süleyman bey:

— Hadi oradan moruk, dedi. O-
nun da senin gibi kilometresi dol-
muş. Esas çakmak diye ben buna
derim...

Dehri bey, biraz da kızgın:

— Yavu ben onu cebimde taşıma-
ya utanırım be, valla billâ utanırım
be! Sukakta gürsem alıp da cebime
kuymam... Olacak çakmak, işte bu-
nun gibi. Çakacaksın pat, çakacak-
sın çat...

— Yâni bizim ki pat değil mi?

— Belkim pat ulmaya pat, ama
ya o burnuna nedemeli, her gün
kapkara, aynı tiren bacası gibi...

— Arkadaş, o benziniden...

— Deyl be yavu. O çakmaktan.
Bak, bu çakmağın bi hava ayarı var.
Bu ayarı kapadın mı, tamam hiç iş
yapmaz...

O sırada Yakup bey, çakmağın
iyyice kızarak, betona çarptı:

— Ulan olmaz olsun senin gibi
çakmak be, dedi.

Hademe Haydar, yerden çakmağı
alarak:

— Yakızır âbi, dedi, ver ben ona
bir çakayım...

Dehri bey:

— Anca Evrupa doktorları onun
hakkından gelir, dedi.

Yakup bey başını salladı. Ters
ters baktı Dehri efendiye.

— Ne bakarsın be öyle ters ters.
Al bir tane bunun gibi, bak keyfi-
ne...

Yakup bey kızgın:

— Al demesi kolay, ya para!...

— Para!... Para ya. Ama bir kere
alırısın büylesini. Ondan sonra kul-
lanırsın hayatın boyunca. Bir daha
gürmezsın arıza mariza.

— Vallahi Dehri efendi, şeyin bir-
birine denk, burda milletle gırgır
geçiyorsun... Çoluk yok, çocuk yok,
tri ta tak, şahı merdan, yeksin yek...

— Kari öldüye bendedir kabahat?
Kari çocuk yapmadıysa bendedir ka-
bahat. Ben isterdim ülsün kari?
Hastalandı ve öldü.

— Belki de sen öldürdün kariyi.

— Tübe de!

— İnsan parayı bu kadar sevince,
her şeyi yapar.

— Yuk canım, insan karisini ül-
dürmez. Ben ona ne ilaçlar aldım,
ne paralar yedirdim doktorcuklara...
Hele son üç ay, eritti beni doktor-
lar.

Hademe Haydar:

— Bak âbi, dedi Yakup beye, işte
şu yay çıkmış yerinden. Onu taktım,
bak nasıl çakıyor şimdi.

Dehri efendi atıldı:

— Çakıyor ama, çakıyor çakıyor
almıyor...

— Aldırırım şimdi ben onu. Hele
şu fitilini de değiştiririm bir.

Yakup bey:

— Haydi göreyim seni Haydar, şu
Dehri efendiye rezil et! dedi.

Haydar'ın kapıdan çıkmasıyla gir-
mesi bir oldu:

— Müdür geliyor!...

Hemen oradan kapıldığı bir bezle
pencere içlerini silmeye başladı.
Dehri efendi, önüne kalın kaplı bir
defter çekerek gözüklerini dalha a-
şağıya indirdi... Süleyman bey:

— Koy oraya bir nokta Hasan
bey! diyerek, önündeki dosyaya bir
şeyler yazmaya başladı...

(Devamı var)

Yusuf Ziya Ortaç

1968 - 1969

Armağanı Yarışması

BİR PERDELİK OYUN

1 — Oyunun, güldürü niteliğünl
taşınması...

2 — 4 Aralık 1968'de başlayan
yarışmaya gönderilecek eserlerin,
en geç 20 Ocak 1969 tarihine ka-
dar elimize geçecek şekilde pos-
talanması...

3 — Yazıların, kâğıdın bir yü-
zine daktilo ile yazılması...

4 — Yarışma zarflarının üzeri-
ne «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı»
ibaresinin konması...

5 — AKBABA Dergisi, Divan-
yolu Klodfarer Cad. No: 8-10,
İSTANBUL adresine gönderilme-
si...

6 — Yarışmaya katılacak ya-
zıların, eserlerinden üçer nü-
sha göndermeleri ve altına açık

adres, ad ve soyadlarını yazma-
ları rica olunur...

7 — Yarışmaya katılacak eser-
lerin daha önce hiçbir gazete ve
dergide yayınlanmamış olması
gerekmeğidir.

Yarışma, bütün sanatçılara a-
çıktır.

Birinciye verilecek ödül
2500 «İkibin beşyüz» lira-
dır.

Jüri, 21 Ocak 1969'dan itibaren
eserleri değerlendirmeye başlaya-
cak, armağan kazanan eser 11
Mart 1969'dan sonra çıkacak Ak-
baba'da yayımlanacaktır.

Bütün sanatçıları yarışmaya
dâvet eder, başarılar dileriz.

JET SOSYETE

YAZAR ÇİZEN
SUA Vİ
SUA Vİ
9

SALİSENİN ONDA-
BİRİ KADAR KISA
BİR ZAMANDA
BEHÇET'İN RUHU
AĞZINDA ÇIKTI...

FA..FAKAT SİLAHI
BEN ATMADIM..BU
ADAMA NE OLUYOR?
BELKİ DE NUMARA
YAPIYOR...

HE HE..KAFİ ARIF
İSTE BÖYLE ELLİ MET-
REDEN ZİMBALAR
HADİ ŞİMDİ HURİLE-
RE GELİM

AMA GÖĞ-
SÜNDEKİ KIR-
MIZI ÜÇ NOKTA
NEP KAN!
YARABBI, AĞA-
BA TETİĞİ ÇEKTİM
DE FARKINDA DE-
ĞİL MİYİM?
NE KORKUŖ...

TAM KARSIDAKİ EVDE
ELİ TABANGALI BİR
ADAM VARDI

KADIN ŞÖKE OLMUŞKEN
POLİSE BİR İSPİYON GE-
KİP TÜYELİM..SONRA DA
FAZİL AĞBİDEN PARA-
MIZI KESELİM..

İLK DEFA BİR ÖLÜ İLE BAŞ-
BAŞAYIM..YA BENİ KATİL
DİVE YAKALARLARSAN
YA RESİMLER? ON-
LARI BULMALI
YIM

MUALLA KORKUSU
NU YUTKUNARAK
GİDERMİNE ÇALIŞ-
TI VE BEHÇET'İN
CESEDİNE DOĞRU
YAKLAŞTI..

ONA ELİ-
Mİ SÜRMEYEN
CEPLERİNİ NASIL
OARARIM? HAYDİ Bİ-
RAZ CEGARET MUAL-
LA OH, NASIL DA
CANLI GİBİ BAKI-
YOR

RESİMLER CESEDİN
CEPLERİNDEN ÇIKA-
ÇAĞI YERDE
BÜFENİN GÖ-
ZÜNDEN ÇIK-
MAZ MI P..

FAKAT AYNI ANDA POLİS
ARABALARININ SİREN-
BESLERİ DUYULDU.

POLİS!
BURAYA GELİYORLAR!
KAŞMALIYIM

Haftaya:
MUALLA ÖNDE POLİS ARKADAŞ

TANIDIĞIM MEŞHURLAR

Naci Sadullah

Fahrettin Kerim Gökay

ESKİ İspanyol asilzâdeleri, kendilerini karşılarındakilere tanıtırken, —asaletlerinin derecesini belirtmek için— dedelerinin dedelerine varıncaya kadar bütün a-talarının isimlerini sayarlarmış.

Bir yolculukta arabası sakatlanan bir İspanyol asilzâdesi, soğuk bir kış gecesini, İspanya'nın ufak bir köyünde geçirmeye mecbur olmuş.

Küçük köyde otel ne gezer? Asilzâde de, mecburen, kendisine pansiyoner kabul ettiği bildirilen iki katlı, ufak bir evin kapısını çalmış...

Ev sahibesi olan yaşlı kadın, üst katın penceresini açarak, soğuk gecenin zifiri karanlığına seslenmiş:

— Kim o?

Asilzâde de, asaletini belirtip de aklınca itibar görebilmek ümidiyle, aile seçerisindeki bütün isimleri sayarak, kendisini şöyle tanıtmış:

— Sinyor don Pedro unamuno, Pol jiro del Vanzetti!...

Yaşlı ve cahil köy kadını, bu isimlerden her birinin ayrı bir kişi olduğuna hükmedip:

«— Bizim o kadar adama yerimiz yok!...» diyerek pencereyi küt diye kapatıvermiş!

Ben, ne zaman Fahrettin Kerim'i düşünsem, nedense hep, pek hoşuma gitmiş olan bu sevimli İspanyol fıkrasını hatırlarım.

Zira, hep bildiğiniz gibi, Fahrettin Kerim'in kartvizitini dolduran sıfatlar, kendi boyundan da, İspanyol asilzâdesinin adından da uzundu:

«— İstanbul Vali ve Belediye Başkanı, Yeşilay Derneği Reisi, Ordinaryus Profesör, Aktiye ve Asabiye uzmanı, Doktor Fahrettin Kerim Gökay!...»

Şayet, bir gece, bir Türk köyünde konaklamak zorunda kalıp da, Tanrı misafiri edinilmek için kapısını çalacağı evin sahibine veya sahibesine, kendisini bu kartviziti okuyarak tanıtsaydı, o da İspanyol asilzâdesinin âkıbetine uğradı sanırım.

Fakat Fahrettin Kerim'in boyu, taşıdığı o sıfat ve isimlerden çok kısaydı. Hatta benim rahmetli bira-derim, yüksek petrol arama mühendisi, senaryo, piyes yazarı, roman ve bilimsel eserler mütercimi profesör Tevfik Sadullah bile, boyunun daima şikâyet ettiği kısalığına rağmen, Fahrettin Kerim'in yanında oldukça uzun kalıyordu. Bu yüzden espritüel yazarımız sevimli Doğan Nadi:

«— Allah, Fahrettin Kerim'i her halde Tevfik Sadullah, canlı bir telliye kavuşsun diye yaratmış!» der ve ilâve ederdi:

«— Mamafih, Fahrettin Kerim'in de bir tesellisi var: Cüce Simon!...»

Zaten, şakaya son derece dayanıklı bulunan Fahrettin Kerim'in mizahçıları ve hele karikatüristler tarafından en çok kaleme dolanan tarafı o aşırı boy züğürtlüğü değil miydi?

Bu konuda en nefis iki nükteden birisini rahmetli «Râmiz», ikincisini ise Fahrettin Kerim'in bizzat kendisi yapmıştı.

Müsaadenizle, hoşunuza gideceğinden emin olarak her ikisini de kısaca anlatıveririm:

Vaktiyle, Atina karma futbol takımı, İstanbul karma takımıyla bir maç yapmak üzere İstanbul'a gelmişti. Temsilî bir maç yapmak üzere gelen Yunan kafilesinin başında Atina valisi bulunuyordu.

Oyunun ilk vuruşunu yapmak işi, bir şeref görevi olarak Atina valisine bahşedilmişti. Sıra bu seremonik jestin yapılmasına gelince, Atina valisini şeref tribününden saha ortasına o zamanın İstanbul valisi Fahrettin Kerim götürmüştü. Fakat onların sahada yanyana görünmeleri ile, stadyonu dolduran onbinlerce seyircinin gülmesi, ya da hiç değilse gülümsemesi bir oldu. Zira heybetli Atina valisinin iki metreden uzun boyu yanında, bizim Fahrettin Kerim'imiz, «Akropol» un dibine kurulmuş bir gecekondu gibi kalmıştı. Fahrettin Kerim, İstanbul'un şeref misafiri olan Atina valisinin kolunda yürüdüğü için, bizim basın tribününde kim olduğunu simdi hatırlayamadığım bir meslektaş nükteyi hemen yapıştırmıştı:

«— Bizimki adamın yanında solda sıfır kaldı!...»

O hafta «Râmiz», «Akbaba» nın kapağına işte bu seromonik gerçek-ten nefis karikatürünü çizmişti:

Karikatürün mübalâğacı kalemi, Atina valisini olduğundan kat kat heybetli, İstanbul valisini ise olduğundan da kat kat minik çizmişti.

Bu yüzden, Fahrettin Kerim, sant-radaki yerine konulmuş bulunan futbol topunun yanbaşında, ancak o yuvarlak meşin kadar görünüyordu. Ve o kadar öyle görünüyordu ki, karikatürün lejandında, Atina valisi hakeme dönmüş, ciddiyetle soruyordu:

«— Hakem bey, (parmağıyla Fahrettin Kerim'i göstererek) buna mı, (topu göstererek) yoksa buna mı vuracağız?...»

İkinci nükte «Yassıada» da oldu. Gerçi sonunda yüzde yüz haklı olarak beraet edip, işin içinden tertemiz alınının aklıyla çıktı ama, Fahrettin Kerim o sırada, 6-7 Eylül olaylarının sorumlularından sanılarak «Yassıada» daki tutuklar arasına katılmış bulunmaktaydı.

Bahsi geçen olayın dâvası görül-mekteyken, reis bir aralık, Fahrettin Kerim'den de bir sual sormak lüzumunu duyarak seslendi:

«— Fahrettin Kerim!...»
Fahrettin doğrularak cevap verdi:

«— Efendim!...»

Reis, çok uzun boylu bir tutuklunun arkasında oturan Fahrettin Kerim'in ancak başını görebilirdi.

Kaşlarını çatarak, azarlar gibi ihtar etti:

«— Ayağa kalksanıza!...»

İşte o zaman, Fahrettin Kerim, salondaki bütün dinleyicileri, «Yassıada» dâvaları süresince ilk ve son defa olarak içten güldüren cevabını verdi:

«— Bendeniz ayaktayım efendim. Bundan fazla kalkamam. Zira maa-lesef boyum bittir!...»

Fransız dilinde —okunduğu gibi yazıyorum— «Eklipse» diye bir fiil vardır. Türkçede tam karşılığını bulamıyacağımız bu kelime; meselâ güneş ışığında mum alevinin görünme-yişi gibi, büyük ışıkların küçükleri sönük bırakması anlamına gelir.

Denilebilir ki bir zamanlar, rahmetli Mazhar Osman'ın bütün memlekete yayılmış olan çok geniş ve çok parlak şöhreti, o daldaki bütün hekimlerin mütevazı ünlerini âdeta «eclipse» etmişti.

İşte o: «Varsa Mazhar Osman, yoksa Mazhar Osman» havası içinde, hocasınınine âdeta eşit bir şöhrat yaratabilmek başarısını sağlayabilen ilk aktiye ve asabiye uzmanı, Fahrettin Kerim olabilmıştı. Bu, işin er-

babına, tüy sıldet bir güçleşçinin, şampiyon olmuş bir başpehlivan karşısına dikilip de başabaş bir oyun çıkarmasına benzer bir mucize gibi görünmüştü! Şüphesiz, bu durum, rahmetli Mazhar Osman'a, tah-tından devrilmek tehlikesi sezen gururlu bir hükümdar tasası duyurmuştu. Ve şüphesiz, bu durumda, Mazhar Osman'dan, Fahrettin Kerim'e hayır dua etmesi beklenebilecek değildi.

Fakat hemen belirtiyim ki, bu pek tabii hoşnutsuzluk içinde bile, koca Mazhar Osman, kıskançlığın adı çukuruna asla inmedi ve sadece, genç rakibini zaman zaman gıyabında yaptığı gerçekten ince, gerçekten zarif fıkralar ve nüktelerle, hafif hafif igozemelerle yetindi.

Nitekim kendisini ziyaretlerimden birinde, muziplik olsun diye lâfı Fahrettin Kerim'den açmışım. Fahrettin Kerim'in mizacını, karakterini, kabiliyetini, hocası olarak o, her halde başkalarından çok iyi bilirdi. Acaba bana, üç beş cümlecikle, o genç şöhratin bir portreciğini çizemez miydi?...
Mazhar Osman gülümüş ve:

«— O, demişti, benim müstakbel müşterimdir!...»

Ben ciddiyetle:

«— Sebep üstad?...» deyince Mazhar Osman gülerken cevap verdi:

«— Fahrettin Kerim, bitmez tükenmez bir ihtirasın addır. Onu doçent yapınız, profesör olma ister, profesör yapınız, ordinaryüs profesör olmak ister!»

Ben gayri ihtiyari sözünü kestim:

«— Aman üstad, bir hekimin mesleğinde yükselmek istemesinin adı ihtiras mıdır?...»

Mazhar Osman gülmekte berdevam cevap verdi:

«— Acele etmeyin canım. Ben daha sözümü bitirmedim!... Onu ordinaryüs profesör de yaptır diyelim. O zaman da rektör olmak isteyecektir.»

«— O da tabii!...»

«— Acele etmeyin diyorum size!... Üniversitede rektörlükten üstün makam kalmayınca, Fahrettin Kerim, daha yüksek makamlara ulaşabilmek için siyasete atılıp mebus olmak isteyecektir!...»

Ben, biraz da pişekârlık etmiş olmak için Fahrettin Kerim'i savunuyorum:

«— O da en tabii hakkı sayılmaz mı? Mebus olanlardan çoğunun, Fahrettin Kerimden eksikliği var, fazlası yok!»

«— Meğer siz çok aceleci imişsiniz Naci Sadullah bey!... Daha durun bakalım. Hiç iş mebus olmakla biter mi? Mebus olur olmaz, gözlerini Sağlık Bakanlığına dikecektir! Onu da olabildi diyelim. Bu sefer paçaları Başbakan olmak için sıvayacaktır!... Fakat onu Başbakanlık da doyurmaz. O makama da oturabilirse, kısa bir zaman sonra Reiscumhurluğa göz dikecektir!...»

Ben gülüyorum:

«— Onu da yaparlarsa, bir diyeceği daha kalmaz ya?...»

Mazhar Osman da gülüyor ve:

«— Ben size, diyor, «O benim müstakbel müşterimdir!» dememiş miydim? Şayet Cumhurbaşkanını da olabılırsa, ondan sonra günün birinde: «Enel Hak!» (*) diyecek ve tedavi için bana getirilecektir!...»

Şüphesiz, bu siddetli hicvin dibinde, rakipsiz şöhratinin heybetli ka-

(*) Ben Allah'ım!

lesinde açılmış olan büyük gedğin, suur altına yerleşmiş derin tasası yatıyordu.

Nitekim, biraz fazla ileri gitmiş olduğunun kendisi de farkına varmış bulunacaktı ki, o gün yanından ayrılırken, ciddiyetle:

«— Sakın, dedi, bir muziplik edip hakkında söylediklerimi yazayım deme. Fahrettin Kerim iyi hekim, iyi insandır. Bir lâfite yapalım derken kalbini kırmayalım çocuğun!..»

«Çocuğun», evet «çocuğun» demişti. Demek, eski talebesi, yılların Mazhar Osman'ına hâlâ «çocuk» görünüyor!

Tıpkı, 162 yaşında ölen Zaro Ağa'nın, altmış yaşındaki torunundan: «— Bu çocuk!» diye bahsetmesi gibi!

Şimdi bu satırları okursa, Fahrettin Kerim, giderilmesi imkânsız bir özlemle içini çekecek ve:

«— Keşke doğru olsa... Ama nerde o günler?...» diyecektir!

Bir de son hikâye:

Bir gece, Moda Deniz Kulübünde, «yüksek sosyete» denilen âlemde dedikodusu sonradan epeyce çalkanan bir skandal oluyor: O gece Kulübün yemek salonunda yitip içenler arasında «Yeni Sabah» gazetesinin o zamanki sahibi bay Safa Kılıçoğlu da var. Eşi ve ahbabları ile işgal ettiği büyük masanın üzeri çeşitli içki şişeleri ve mezelerle dolu... Bay Safa Kılıçoğlu içkiyi pek fazla mı kacırmıştı? Fazla mı efkârlıydı? Fazla mı neşeliydi? Bilmiyorum. Fakat bir ara birden aşka gelip, masa üzerindeki bardakları birer birer yere fırlatıp kırmaya başlıyor!

Kırılan bardaklar, Kulübü Atatürk'ün hediyesi... Özel surette yapılmış kristal bardakların üzerinde, Atatürk'ün imzaları var... Bu yüzden o nefis takımın Kulüp üyeleri nazarındaki mânevî kıymeti, maddî değerinin kat kat üstünde...

Manzarayı gören kulüp reisinin neydeyse yüreğine inecek. Hemen şefgarsonu çağırıyor ve:

«— Çabuk, diyor, şu masadan Atatürk'ün yadigarı bardakları, tabakları, kadehleri kaldırt. Yerlerine hemen başkalarını koy!..»

Şefgarsonun koşup, yanına kâfi derece garson alarak bu emri infaza koyulunca, neye uğradıklarını anlamayan Safa Kılıçoğlu öfkeden küplere binerek:

«— Ne oluyor? Ne oluyor?...» diye soruyor.

Şefgarson nezaketle: «— Bilmem, efendim, diyor, reis Zeki Rıza bey öyle emretti. Sebebinin ondan sorunuz!

«— Nerde o Zeki Rıza bey?»

Şefgarson, arkalarında, kendilerine beş altı metre uzaklıktaki bir masada, eşi ile ve eski arkadaşları kendisi gibi millî futbolcu Galatasaraylı «Nihat Bekdik» ile —Arslan Nihat'la— ve hanımıyla oturmakta bulunan Zeki Rıza Sporel'i ona parmağı ile göstererek:

«— İşte!» diyor. «Kılıçoğlu» uzaktan ona sesleniyor:

«— Zeki Rıza bey!... Zeki Rıza bey!» Ve Zeki Rıza kendisine bakınca soruyor:

«— Nedir bu rezaletin sebebi?» Zeki Rıza, kıbarca gülüyor:

«— Efendim, özlü dilerim. O takım kulübe verilmiş çok kıymetli bir yadigarıdır. Size rahat rahat, bol bol karabilmemiz için başka bir takım getirecekler!..»

Bu cevaba etraftakiler de gülmüş, Safa Kılıçoğlu'nun zaten bardak kırarak kadar dumanlanmış olan başı bütünü zıvanadan çıkmış olacak ki, önündeki ufak rakı şişesini kaptığı gibi, Zeki Rıza'nın başına savuruyor. Bereket, Zeki Rıza, isabete mâni olan çok çevik bir hareketle başını yana çeviriyor da o fiili tearruzun kanlı bir olayla, belki de bir faciayla sona ermesi önlenmiş oluyor!

Milletler Gülüyor

Aksilik çıkarsa?

Kadın, oğlunun okuduğu liseye giderek, müdürle çocuğun durumunu sordu.

— Kabiliyetli bir genç, dedi müdür. Göreceksiniz çok ilerleyecek. Tabii devam ederse...

Eve dönen kadın, müdürle konuştuklarını kocasına nakletti. Dinlediklerine akli pek yatmayan adam:

— Hadi canım, dedi. Okula devam etmesiyle ilerlemesi arasında ne ilişki var? Bir kere, çocuk bir köstebek kadar miyoptur. Ya gözlüklerini kaybederse?...

— Bana anahtarını, Japon resimleri koleksiyonunu... Ve senin evden gitmeni istiyorum!

Zeki çocuk

İki arkadaş, çocuklarının methini yapıp duruyorlardı. Biri:

— Benim iki yaşındaki oğlum, ona kadar saymasını biliyor, dedi.

Diğeri: — Bizimki de iki yaşında ama, onüç kadar hiç duraklamadan sayıyor, dedi.

Beriki hayret etti:

— Sahi mi?

— İnanmazsan ispat edeyim.

Çocuğuna dönerek komutu verdi:

— Say da görsün amcan.

Çocuk saymaya başladı:

— Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on, vale, kız, papaz!

Eczanede

Eczacı, müşterisine sordu:

— Aziz madam, geçenlerde verdiğim banyo tuzundan memnun musunuz?

Kadın cevap verdi:

— Doğrusunu söylemek gerekirse, lezzet itibarıyla fena değildi ama, her banyoda bir kutu tuz yutmak kolay olmuyor!

İşin kötüsü

İki terzi dertleşiyorlardı. Biri:

— İşler kötü gidiyor, dedi. Haylaz bir oğlum var. Bütün gün oyun salonlarını dolaşır, mankenlerime kur yapar, müşterilerimin oralarını buralarını tutar!

İkinci terzi:

— Benim başımda da aynı dert! dedi. Sırasıklık bakımından benim oğlum da seninkinin eşi... Mankenlere kur yapar, müşterilerimin oralarını buralarını tutar. İşin kötüsü ne biliyor musunuz? Ben erkek terzisiyim!

Haklı

Adam, karısına:

— Sevgilim, şu pardesümün haline bak, dedi. Sadece bir düğmesi kalmış.

— Haklısın şekerim, diye cevap verdi kadın. Hiç güzel durmuyor.

— Haklıyım demek? Peki, pardesünün güzel durmayan tek düğmesi hakkında ne düşünüyorsun?

— O tek düğmeyi de kôparalım gitsin diyorum!

Alışkanlık

Hindistan'da uzun yıllar yaşamış olan yaşlı albay, içtiği zamanlar yanına bir timsahın geldiğini sanır, «Beni yemeye geldi!» diye bağırır.

Bir gün bara sahiden bir timsah girdi. Yaşlı albaydan timsah hilkâyetlerini dinlemeye alışmış olan barmen:

— Erkencisiniz, dedi timsaha. Albay henüz gelmedi. İsterseniz önce içkinizi vereyim, albayı gelince meze yaparsınız!

— Patronun hoşuna gider ama, ya karışım?...
— Onunla da sen meşgul ol!..

Yazısız

Bunun üzerine, masadan fırlayan Nihat Bekdik, «Kılıçoğlu» nu yaka paça dışarıya çıkarıyor ve müstahak olduğu muameleyi yapıyor!

Biz, bu olaydan bir kaç gün sonra, Gazeteciler Cemiyetinin eski binasında, geniş ziyafet sofralarında, Gazeteciler Bayramı'nı kutlamaktayız.

Dâvetlimiz olan vali Fahrettin Kerim'in masasında reisimiz Burhan Felek'le, genel sekreterimiz Mustafa Yücel'le, Doğan Nadi ve şimdi hatırlayamadığım daha bir kaç kişiyle birlikte ben de varım. Dedikodusu ortalıkta çalkanmakta bulunan Moda Kulübü skandalı gazetelere gayet müphem şekilde aksettirilmiş, Her halde k ndi ricaları üzerine ismi a-

çıklanmayan Safa Kılıçoğlu'ndan, «Tanınmış bir gazeteci» diye bahsolumuş. Bu yüzden hemen bütün tanınmış gazeteciler şilphe altında. Herkes birbirine soruyor:

«— Acaba hangisi?..»

Nitekim, aynı merakı Fahrettin Kerim de duymuş olacak ki, gülererek Doğan Nadi'yi değiştir:

«— Yahu, senin kulağın deliktir. Şu Moda rezaletinin içyüzünü biliyorsan, tatlı tatlı anlatıver Allahakına!..»

Ve Doğan Nadi, olayı tatlı tatlı ve tıpkı benim yazdığım biçimde anlatıyor.

Fakaat... Hikâye bir yere, yâni şişenin savrulması fasına gelince, sandalyesi ile birlikte masadan ya-

rım metre kadar geri çekilerek kaha-kahayı basıyor. Besbelli ki, zeki kafasına nefis bir nükte gelmiş!

Fahrettin Kerim ciddi bir merakla soruyor:

«— Peki sonra?..»

Ve işte Doğan Nadi'nin, yemek arkasından verilen tatlılar gibi, yazının sonuna sakladığım gerçekten enfes nüktesi:

«— Efendim, işte o zaman tepesi pek fena atan Safa Kılıçoğlu, sofradan sizi kaptığı gibi, Zeki Rıza'nın başına fırlatıvermiş!..»

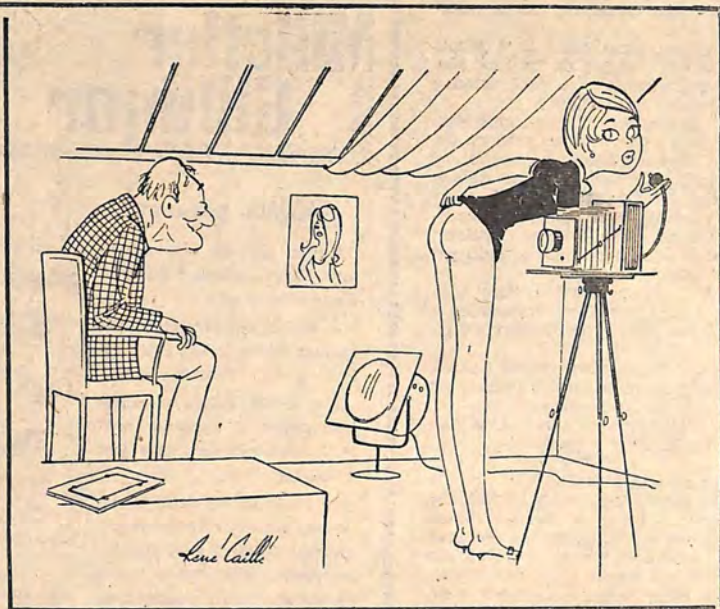
Biliyorsunuz, o zaman, Kılıçoğlu'nun fırlatığına benzeyen ufak, kısa, tombul rakı şişelerine, halk «Fahrettin Kerim» adını vermişti!..

Naci Sadullah DANIŞ

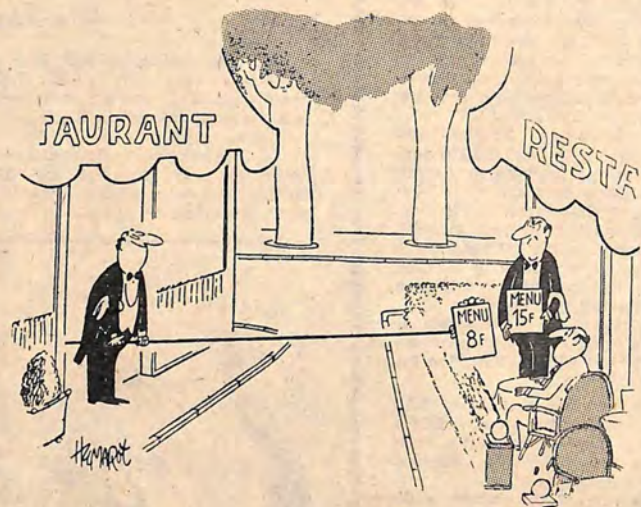
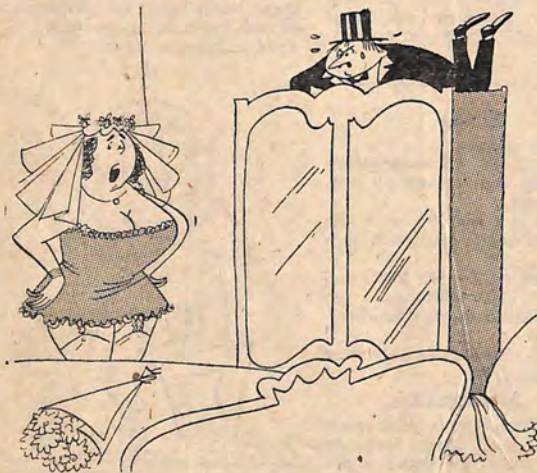
Dünya Karikatürleri

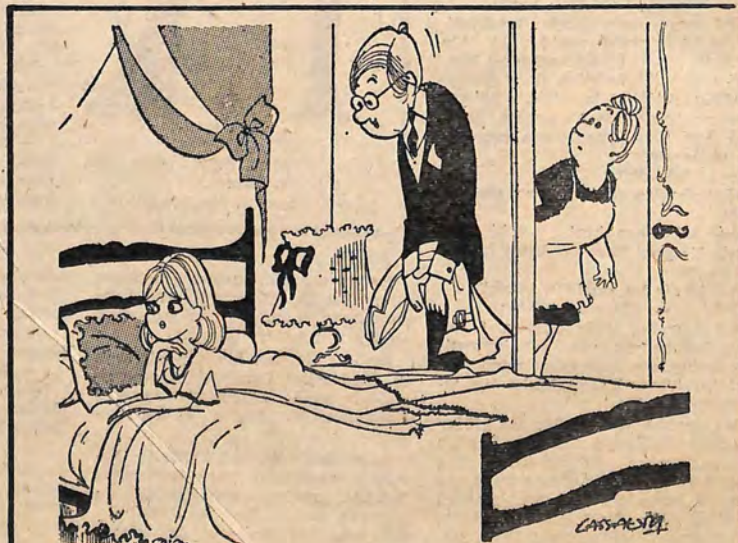
YAZIGIZ

YAZISIZ

REKABET !,,,

ÇELİK TOPLU İĞNE

Su verilerek sertleştirilmiş
toplu iğne imalinde
muvaffak olduk

Yüzde yüz yerli imalât
Titiz işçilik
Karabük çeliği
Nikelaj
Özel fırınlarda sertleştirme
Zarif plâstik ambalaj

Meraklı terziler ve hanımlar
lûtfen „çelik toplu iğne“ lerimizi
satıcılarından isteyiniz

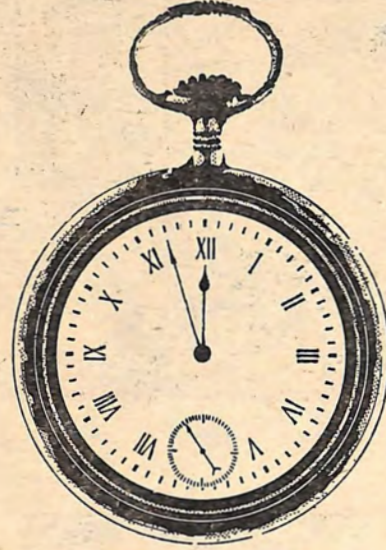
ZİNCİR ve İĞNE DAİMA ÖNCÜ

ATLI

ZİNCİR ve İĞNE SANAYİ A.Ş.

Ticaret: Beyoğlu Mesrutiyet cad. 174/1 Tel: 44 51 38 - 44 87 17 - 49 19 36
Fabrika: Topkapı Davutpaşa cad. 28/2 Tel: 213 321 - 211 200
İSTANBUL

(Ak. : 226)

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1. kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 2766 01, İstanbul

(Basın : 60326 — 225)

**Şansınız,
Başarınız
ve istikbaliniz,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.**

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 20446 - A - 11978 — 227)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fillen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı ay

lığı 25, lira. Yabancı memleket

lere yıllık 100, altı aylığı 50 lira

Uçak masrafı ayrıca alınır

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi.

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

©

İLAN FİYATI : Kapak içi, san-

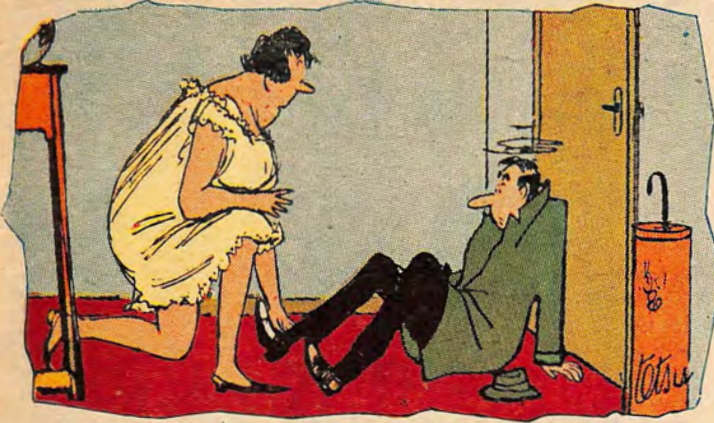
tim 25 lira, iç sayfalar 40

liradır.

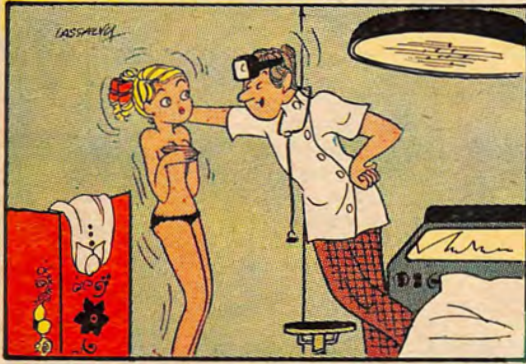
Flatı : 100 kurustur.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.

Akhaba

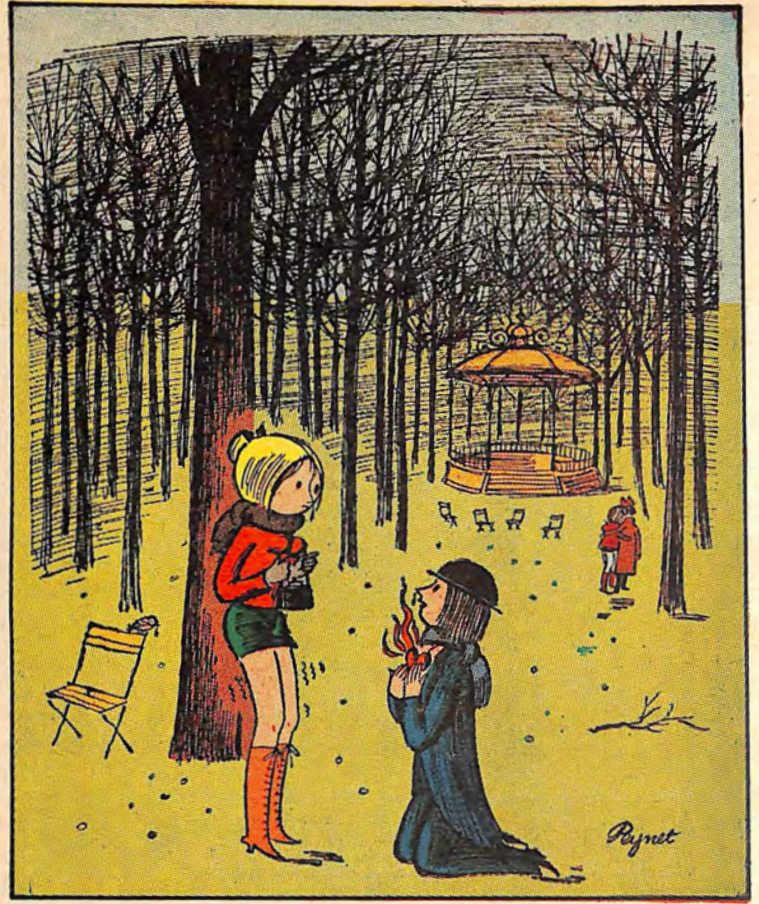
— NE OLMUŞ YANİ !.. BİR KEREÇİK BOYNUNA
ATILAYIM DEDİM !.

— HIMMM ... REFLEKSLERİNİZ MÜKEMMEL !..

— ÇABUK BİRŞEY DİLE POOL ... YILDIZ DÜŞMESİ
UĞUR GETİRİR !..

— AŞKINDAN YANIYORUM SEVGİLİM ...
— HAYDİ , ISIT BENİ ÖYLEYSE !..

— BU KIYAFETLE NEREYE BÖYLE ?..
— İKİZ KARDEŞLERLE BULUŞMAYA !..